Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího rozšířeného senátu)

1. června 2022 *

„Hospodářská a měnová unie – Bankovní unie – Jednotný mechanismus pro řešení krizí úvěrových institucí a některých investičních podniků (SRM) – Postup řešení krize v případě selhání nebo pravděpodobného selhání hospodářského subjektu – Přijetí ze strany SRB programu řešení krize společnosti Banco Popular Español – Přenesení pravomoci – Povinnost uvést odůvodnění – Zásada řádné správy – Článek 20 nařízení (EU) č. 806/2014 – Právo být vyslechnut – Právo vlastnit majetek“

Ve věci T-570/17,

Algebris (UK) Ltd, se sídlem v Londýně (Spojené království),

Anchorage Capital Group LLC, se sídlem v New Yorku, New York (Spojené státy),

zastoupené T. Soamesem, N. Chesaitesem, advokáty, a R. Eastem, solicitor,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené L. Flynnem a A. Steiblytė, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Jednotným výborem pro řešení krizí (SRB), zastoupenému J. King a M. Fernández Rupérez, jako zmocněnkyněmi, ve spolupráci s B. Meyringem, S. Schelem, F. Fernández de Trocóniz Roblesem, T. Klupschem a S. Iancem, advokáty,

a

společností Banco Santander, SA, se sídlem v Santanderu (Španělsko), zastoupenou J. Rodríguez Cárcamem, A. Rodríguez Condem, D. Sarmiento Ramírez-Escuderem a J. Remón Peñalverem, advokáty,

vedlejšími účastníky řízení,

* Jednací jazyk: angličtina.

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí Komise (EU) 2017/1246 ze dne 7. června 2017, kterým se schvaluje program řešení krize pro Banco Popular Español, SA (Úř. věst. 2017, L 178, s. 15),

TRIBUNÁL (třetí rozšířený senát),

ve složení M. van der Woude, předseda, M. Jaeger, V. Kreuschitz, G. De Baere (zpravodaj) a G. Steinfatt, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: P. Cullen rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 24. června 2021,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1 V návaznosti na finanční krizi, k níž došlo v roce 2008, bylo rozhodnuto o tom, že bude v Evropské unii vytvořena bankovní unie, která bude podložena rozsáhlým a podrobným jednotným souborem pravidel pro finanční služby na celém vnitřním trhu a bude se skládat z jednotného mechanismu dohledu a nových rámců pro pojištění vkladů a restrukturalizaci.

2 Prvním krokem k vytvoření bankovní unie bylo zavedení jednotného mechanismu dohledu (MSU) prostřednictvím nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, kterým se Evropské centrální bance svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, jež se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. 2013, L 287, s. 63). Podle bodu 12 odůvodnění tohoto nařízení by měl jednotný mechanismus dohledu zajistit, aby politika Unie týkající se obezřetnostního dohledu nad úvěrovými institucemi byla zavedena soudržně a efektivně, aby jednotný soubor pravidel pro finanční služby byl uplatňován stejným způsobem na úvěrové instituce ve všech dotčených členských státech a aby tyto úvěrové instituce podléhaly dohledu nejvyšší kvality, jenž nebude omezován úvahami jiné než obezřetnostní povahy. Za tímto účelem svěřuje nařízení č. 1024/2013 Evropské centrální bance (ECB) zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi, s cílem přispět k bezpečnosti a odolnosti úvěrových institucí a stabilitě finančního systému v rámci Unie a každého členského státu.

3 Následně byla přijata směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2014, L 173, s. 190). V bodě 1 odůvodnění této směrnice je uvedeno:

„Finanční krize ukázala, že se na úrovni Unie výrazně nedostává vhodných nástrojů, s jejichž pomocí by bylo možné účinně zacházet s nezdravými úvěrovými institucemi a investičními podniky […] nebo institucemi v selhání. Tyto nástroje jsou potřeba zejména k tomu, aby se předešlo platební neschopnosti, nebo pokud již platební neschopnost nastane, aby se negativní

následky minimalizovaly zachováním systémově významných funkcí dotčené instituce. V době krize byly tyto problémy hlavním faktorem, který přinutil členské státy zachraňovat instituce za použití peněz daňových poplatníků. Cílem důvěryhodného rámce pro ozdravné postupy a řešení krize je v co největší míře předcházet nutnosti takových opatření.“

4 Cílem směrnice 2014/59 je zavést společná minimální pravidla pro harmonizaci vnitrostátních ustanovení upravujících řešení krize bank na území Unie a stanovit spolupráci mezi orgány příslušnými k řešení krize v případech selhání přeshraničních bank. V tomto ohledu se zvláště v čl. 3 odst. 1 směrnice 2014/59 stanoví, že každý členský stát určí jeden či výjimečně více orgánů příslušných k řešení krize, které jsou oprávněny používat nástroje k řešení krize a vykonávat pravomoci k řešení krize.

5 Vzhledem k tomu, že zaprvé směrnice 2014/59 nezajistila centralizaci rozhodovacího procesu v oblasti řešení krizí; že v podstatě zavedla společné nástroje k řešení krize a pravomoci k řešení krize, jež jsou dostupné vnitrostátním orgánům jednotlivých členských států, a že přiznala členským státům určitou posuzovací pravomoc, pokud jde o uplatnění těchto nástrojů a o používání vnitrostátních mechanismů financování pro řešení krize, a zadruhé, že tato směrnice nebránila kategoricky tomu, aby členské státy přijímaly různá a případně i rozdílná rozhodnutí ohledně řešení krizí přeshraničních skupin, bylo rozhodnuto o zavedení jednotného mechanismu pro řešení krizí.

6 Dalším krokem k vytvoření bankovní unie bylo tudíž přijetí nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 225, s. 1).

7 V bodě 12 odůvodnění nařízení č. 806/2014 se uvádí:

„Zajištění účinných rozhodnutí o řešení krize bank v selhání v rámci Unie, včetně využití finančních prostředků získaných na unijní úrovni, je pro dokončení vnitřního trhu finančních služeb zásadní. Na vnitřním trhu může selhání bank v jednom členském státě ovlivnit stabilitu finančních trhů v Unii jako celku. Zajištění účinných a jednotných pravidel řešení krize a rovných podmínek jeho financování ve všech členských státech je v nejlepším zájmu nejen členských států, v nichž banky působí, ale i všech členských států obecně jako prostředek k zajištění rovných podmínek hospodářské soutěže a lepšího fungování vnitřního trhu. Bankovní systémy na vnitřním trhu jsou silně vzájemně propojeny, bankovní skupiny jsou mezinárodní a banky drží vysoký podíl zahraničních aktiv. Při neexistenci jednotného mechanismu pro řešení krizí by bankovní krize v členských státech účastnících se jednotného mechanismu dohledu měly silnější negativní systémový dopad i v nezúčastněných členských státech. Zavedení jednotného mechanismu pro řešení krizí zajistí neutrální přístup k zacházení s bankami v selhání, a tudíž zvýší stabilitu bank zúčastněných členských států a zamezí přelévání krizí do nezúčastněných členských států, a usnadní tak fungování vnitřního trhu jako celku. Mechanismy pro spolupráci týkající se institucí usazených v zúčastněných i nezúčastněných členských státech by měly být jasné a žádný členský stát nebo skupina členských států by neměl být přímo ani nepřímo diskriminován jako případné místo pro finanční služby.“

8 Jak stanoví čl. 1 první pododstavec nařízení č. 806/2014, toto nařízení má za cíl stanovit jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize subjektů uvedených v článku 2, které jsou usazeny v zúčastněných členských státech, tj. bank, jejichž domovský orgán dohledu je ECB nebo

vnitrostátní příslušný orgán v členských státech, jejichž měnou je euro, nebo v členských státech, jejichž měnou není euro, a které navázaly úzkou spolupráci v souladu s článkem 7 nařízení (EU) č. 1024/2013 (viz bod 15 odůvodnění nařízení č. 806/2014).

9 Článek 1 druhý pododstavec nařízení č. 806/2014 stanoví, že tato jednotná pravidla a tento jednotný postup jsou uplatňovány Jednotným výborem pro řešení krizí (SRB) zřízeným článkem 42 společně s Radou Evropské unie a Evropskou komisí a vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí stanoveného tímto nařízením. Dále je stanoveno, že tento jednotný mechanismus pro řešení krizí je podporován Jednotným fondem pro řešení krizí.

10 Podle čl. 16 odst. 1 nařízení č. 806/2014 rozhodne SRB o opatření k řešení krize ve vztahu k finanční instituci, která je usazena v zúčastněném členském státě, pokud jsou splněny všechny tři podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 téhož nařízení.

11 První z těchto podmínek požaduje, aby byl subjekt v selhání nebo aby bylo jeho selhání pravděpodobné. Splnění této podmínky posoudí ECB po konzultaci se SRB nebo případně SRB a tato podmínka je považována za splněnou, pokud se subjekt nachází v alespoň jedné ze situací uvedených v čl. 18 odst. 4 nařízení č. 806/2014.

12 Druhá z podmínek předpokládá, že neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by selhání daného subjektu v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru nebo orgánů dohledu.

13 Z třetí podmínky vyplývá, že opatření k řešení krize je nezbytné ve veřejném zájmu, což znamená, že je nezbytné pro dosažení jednoho nebo více účelů řešení krize a že likvidací subjektu v běžném úpadkovém řízení by uvedených účelů řešení krize ve stejné míře dosaženo nebylo.

14 Článek 14 nařízení č. 806/2014 definuje tyto účely řešení krize: zajistit kontinuitu zásadních funkcí, zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména zabráněním šíření krize, chránit veřejné finanční prostředky tím, že se minimalizuje spoléhání se na mimořádnou veřejnou finanční podporu, chránit vkladatele, jakož i investory a chránit finanční prostředky a aktiva klientů.

15 Článek 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014 stanoví, že před přijetím rozhodnutí o opatření k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů SRB zajistí, aby osoba nezávislá na jakémkoli veřejném orgánu, včetně SRB a vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize, a na dotčeném subjektu provedla poctivé, obezřetné a realistické ocenění aktiv a závazků dotčeného subjektu.

16 Podle čl. 20 odst. 15 nařízení č. 806/2014 je ocenění nedílnou součástí rozhodnutí o použití nástroje k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k řešení krize nebo rozhodnutí o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi kapitálových nástrojů.

17 Jsou-li splněny podmínky stanovené čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014, SRB přijme program řešení krize.

18 Při jednání v rámci postupu řešení krize musí SRB, Rada a Komise zajistit, aby byla opatření k řešení krize přijímána v souladu s určitými zásadami vyjmenovanými v článku 15 nařízení č. 806/2014, mezi něž patří zásada, podle níž nejprve nesou ztráty akcionáři instituce v režimu

řešení krize, jakož i zásada, podle níž žádnému věřiteli nevzniknou větší ztráty, než jaké by mu vznikly, pokud by subjekt, jehož se týká opatření k řešení krize, byl likvidován v běžném úpadkovém řízení.

19 V programu řešení krize SRB určí, jaké nástroje k řešení krize budou použity. Článek 22 odst. 2 nařízení č. 806/2014 vyjmenovává různé nástroje k řešení krize, jež jsou dostupné, a sice nástroj převodu činnosti, nástroj překlenovací instituce, nástroj oddělení aktiv a nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů.

20 Za podmínek stanovených v článku 21 nařízení č. 806/2014 může SRB rovněž v rámci programu řešení krize vykonávat pravomoc k odpisu nebo konverzi kapitálových nástrojů dotčeného subjektu. Podle článku 19 nařízení č. 806/2014 může opatření k řešení krize zahrnovat rovněž poskytnutí státní podpory nebo využití podpory z Jednotného fondu pro řešení krizí.

21 Podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 neprodleně po přijetí programu řešení krize jej SRB předá Komisi. Komise do 24 hodin od okamžiku, kdy jí SRB předal program řešení krize, tento program buď potvrdí, nebo proti němu vznese námitku s ohledem na diskreční aspekty programu řešení krize v případech, které nejsou zahrnuty v třetím pododstavci tohoto odstavce, tj. dodržení kritéria veřejného zájmu nebo podstatnou změnu výše prostředků z Jednotného fondu pro řešení krizí. V souvislosti s těmito posledně uvedenými diskrečními aspekty může Komise do 12 hodin od okamžiku, kdy jí SRB předal program řešení krize, navrhnout Radě, aby proti programu řešení krize, který přijal SRB, vznesla námitku z důvodu toho, že tento program řešení krize nesplňuje kritérium veřejného zájmu, nebo aby schválila podstatnou změnu výše prostředků z Jednotného fondu pro řešení krizí, kterou stanovil SRB v programu řešení krize, nebo proti ní vznesla námitku. Program řešení krize může vstoupit v platnost pouze tehdy, nevznesla-li Rada nebo Komise námitku do 24 hodin od okamžiku, kdy jí SRB tento program předal.

22 Článek 18 odst. 9 nařízení č. 806/2014 stanoví, že SRB zajistí, aby relevantní vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize přijaly opatření k řešení krize nezbytná k provedení programu řešení krize. Program řešení krize je určen posledně jmenovaným orgánům a obsahuje pokyny pro tyto orgány, které přijmou veškerá nezbytná opatření k jeho provedení v souladu s článkem 29 téhož nařízení na základě výkonu pravomocí k řešení krize.

23 Po přijetí opatření k řešení krize SRB zajistí na základě čl. 20 odst. 16 nařízení č. 806/2014, aby bylo provedeno ocenění nezávislou osobou s cílem vyhodnotit, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by instituce v režimu řešení krize vstoupila do běžného úpadkového řízení. Podle čl. 76 odst. 1 písm. e) nařízení č. 806/2014 může toto ocenění vést k vyplacení odškodnění akcionářům nebo věřitelům, pokud utrpěli v rámci řešení krize větší ztráty, než jaké by utrpěli při likvidaci v běžném úpadkovém řízení.

Skutečnosti předcházející sporu a skutkové okolnosti po podání žaloby

24 Žalobkyně, společnosti Algebris (UK) Ltd a Anchorage Capital Group LLC, jsou správci investičních fondů, kteří vlastnili nástroje vedlejšího kapitálu tier 1 a nástroje kapitálu tier 2 vydané společností Banco Popular Español, SA (dále jen „společnost Banco Popular“) před tím, než byl ve vztahu k posledně jmenované společnosti přijat program řešení krize.

K postavení společnosti Banco Popular před přijetím programu řešení krize

25 Skupina Banco Popular, jejíž je společnost Banco Popular mateřskou společností, byla ke dni řešení krize šestou španělskou bankovní skupinou.

26 V roce 2016 přistoupila společnost Banco Popular ke zvýšení kapitálu o 2,5 miliardy eur.

27 Dne 5. prosince 2016 přijalo výkonné zasedání SRB plán řešení krize pro skupinu Banco Popular. Nástrojem k řešení krize, jemuž byla v tomto plánu řešení krize dána přednost, byl nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů stanovený v článku 27 nařízení č. 806/2014.

28 Dne 3. února 2017 zveřejnila společnost Banco Popular svou výroční zprávu za rok 2016, v níž oznámila zaprvé potřebu mimořádných rezerv ve výši 5,7 miliardy eur, která vedla ke konsolidované ztrátě 3,485 miliardy eur, zadrué jmenování nového předsedy.

29 Dne 10. února 2017 snížila společnost DBRS Ratings Limited (DBRS) (následně společnost DBRS Morningstar) rating společnosti Banco Popular s negativním výhledem, a to s ohledem na oslabené postavení kapitálu společnosti Banco Popular způsobené tím, že čistá ztráta byla vyšší než ta, kterou zmíněná banka předpokládala ve své výroční zprávě a je zmíněna v bodě 28 výše, jakož i na snahu společnosti Banco Popular o snížení dosud vysokého podílu problematických aktiv.

30 Dne 3. dubna 2017 oznámila společnost Banco Popular výsledek vnitřních auditů, přičemž uvedla, že bude patrně nezbytné provést opravy výroční zprávy za rok 2016. Tyto opravy byly provedeny ve finanční zprávě společnosti Banco Popular za první čtvrtletí roku 2017.

31 Dne 10. dubna 2017 oznámil předseda správní rady na valné hromadě akcionářů společnosti Banco Popular, že banka má v úmyslu buď zvýšit kapitál, nebo uskutečnit podnikatelskou transakci v důsledku stavu kapitálu skupiny a podílu problematických aktiv v této skupině. Generální ředitel společnosti Banco Popular byl odvolán necelý rok poté, co se ujal funkce.

32 Na základě oznámení učiněného dne 3. dubna 2017, týkajícího se nutnosti opravit finanční výsledky za rok 2016, snížila společnost DBRS dne 6. dubna rating společnosti Banco Popular s ponecháním negativního výhledu. Snížení ratingu společnosti Banco Popular s negativním výhledem oznámily rovněž společnosti Standard & Poor's, a sice dne 7. dubna, a Moody's Investors service (dále jen „společnost Moody's"), a sice dne 21. dubna 2017.

33 V dubnu 2017 zahájila společnost Banco Popular postup soukromého prodeje, jehož cílem byl prodej této společnosti silnému konkurentovi, což by znovu posílilo její finanční situaci. Konečné datum pro předložení nabídek potenciálních nabyvatelů společnosti Banco Popular bylo původně dne 10. června 2017 a následně bylo posunuto na konec měsíce června 2017.

34 Společnost Banco Popular předložila dne 5. května 2017 finanční zprávu za první čtvrtletí roku 2017, v níž oznámila ztráty ve výši 137 milionů eur.

35 Dne 12. května 2017 poklesl požadavek krytí likvidity (*Liquidity Coverage Requirement*) společnosti Banco Popular pod prahovou hodnotu 80 % stanovenou v čl. 460 odst. 2 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1).

36 Společnost Banco Santander, S. A., informovala dopisem ze dne 16. května 2017 společnost Banco Popular, že v rámci postupu soukromého prodeje není schopna předložit pevnou nabídku.

37 Společnost Banco Popular uvedla dne 16. května 2017 v oznámení relevantní skutečnosti pro Comisión nacional del mercado de valores (CNMV, Státní komise pro trh s cennými papíry, Španělsko), že potenciální nabyvatelé projevili zájem v postupu soukromého prodeje, ale že nebyla obdržena žádná pevná nabídka.

38 Dne 19. května 2017 snížila agentura FITCH dlouhodobý rating společnosti Banco Popular.

39 Předsedkyně SRB paní Elke König povolila dne 23. května 2017 rozhovor televiznímu kanálu Bloomberg, během něhož byla tázána zejména na postavení společnosti Banco Popular.

40 Během měsíce května 2017 informovalo několik článků v tisku o potížích společnosti Banco Popular. Jako příklad je třeba zmínit článek ze dne 11. května 2017 zveřejněný na internetových stránkách *elconfidencial.com*, který byl nazván „Saracho pověřuje JP Morgan a Lazard okamžitým prodejem společnosti Popular z důvodu hrozícího úpadku“ (Saracho encarga la venta urgente del Popular a JP Morgan y Lazard por riesgo de quiebra). V tomto článku se uvádí, že předseda banky pověřil JP Morgan a Lazard zajištěním okamžitého prodeje banky z důvodu hrozícího úpadku, vzhledem k tomu, že došlo k obrovskému odlivu vkladů soukromých i institucionálních klientů, a jedinou cestou k dosažení životaschopnosti banky byl podle jeho názoru úplný a okamžitý prodej celé skupiny. Článek popisuje, že „vzhledem k přetrvávajícímu odlivu vkladů a k nedostupnosti vnějších zdrojů financování čelí banka vážnému riziku úpadku, což donutilo [jejího předsedu] k uplatnění nejdrastičtějšího opatření, kterým je postupné ukončení prodeje aktiv banky za účelem zlepšení kapitálových poměrů a splnění požadavků ze strany ECB“.

41 Dne 15. května 2017 byl na internetové stránce *elconfidencial.com* zveřejněn článek nazvaný „ECB provádí inspekci ve společnosti Banco Popular po dobu dvou měsíců probíhajícího procesu prodeje“ (El BCE inspecciona a Banco Popular durante dos meses en pleno proceso de venta), v němž se uvádí, že plán prodeje společnosti Banco Popular připravený předsedou této společnosti byl uplatněn po inspekci ze strany ECB, která potvrdila nedostatečné rezervy. Podle tohoto článku dospěli inspektoři ECB k závěru, že potíže, jimž čelila společnost Banco Popular, souvisí s nedostatečnými rezervami určenými ke krytí její expozice ve vztahu k nemovitostem a je nezbytné zabránit příležitostným odlivům vkladů. Tito inspektoři vyjádřili rovněž nespokojenost s účetní závěrkou za rok 2016.

42 Dne 31. května 2017 zveřejnila agentura Reuters článek nazvaný „Evropská unie byla upozorněna na riziko likvidace společnosti Banco Popular“ (EU warned of wind-down risk for Spain’s Banco Popular). V tomto článku je zejména zmíněno, že podle nejmenovaného unijního úředníka upozornil jeden z hlavních subjektů dohledu nad bankami v Evropě unijní úředníky na to, že by společnost Banco Popular mohla být likvidována, pokud by se jí nepodařilo nalézt nabyvatele. Podle tohoto článku zmíněný úředník rovněž uvedl, že předsedkyně SRB vydala v nedávné době „předběžné varování“ a prohlásila, že SRB sleduje postup (týkající se společnosti Banco Popular) zvlášť pozorně a je připraven do něj zasáhnout.

43 Téhož dne zveřejnil SRB tiskovou zprávu, v níž zpochybnil obsah výše uvedeného článku.

44 V prvních červnových dnech roku 2017 musela společnost Banco Popular čelit masivním výběrům hotovosti.

45 Dne 5. června 2017 v ranních hodinách zaslala společnost Banco Popular společnosti Banco de España (Španělská banka, Španělsko) první žádost o nouzové poskytnutí likvidity a následně v odpoledních hodinách další žádost, v níž byla požadovaná částka zvýšena z důvodu rozsáhlých peněžních toků. Na základě žádosti Španělské banky a poté, co ECB téhož dne posoudila žádost o nouzové poskytnutí likvidity, kterou podala společnost Banco Popular, nevyjádřila rada guvernérů ECB žádné námitky proti nouzovému poskytnutí likvidity společnosti Banco Popular na období do 8. června 2017. Společnost Banco Popular obdržela část tohoto nouzového poskytnutí likvidity a následně Španělská banka uvedla, že další nouzové poskytnutí likvidity pro společnost Banco Popular již nemůže uskutečnit.

46 Společnosti DBRS a Moody's snížily dne 6. června 2017 rating společnosti Banco Popular.

K dalším skutečnostem předcházejícím přijetí programu řešení krize

47 SRB pověřil dne 23. května 2017 společnost Deloitte jakožto nezávislého znalce, aby provedla ocenění společnosti Banco Popular na základě článku 20 nařízení č. 806/2014.

48 SRB požádal dne 24. května 2017 společnost Banco Popular na základě článku 34 nařízení č. 806/2014 o informace nezbytné k provedení jejího ocenění. Dne 2. června 2017 požádal dále společnost Banco Popular o poskytnutí informací o postupu soukromého prodeje a o zpřístupnění zabezpečené virtuální datové místnosti, kterou posledně jmenovaná společnost zřídila v rámci tohoto postupu.

49 Výkonné zasedání SRB přijalo dne 3. června 2017 rozhodnutí SRB/EES/2017/06 určené pro Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB, Fond pro řádnou restrukturalizaci bank, Španělsko), které se týkalo prodeje společnosti Banco Popular. SRB schválil okamžité zahájení postupu prodeje Banco Popular, který měl zajistit FROB, a oznámil posledně jmenovanému subjektu požadavky na prodej v souladu s článkem 39 směrnice 2014/59. SRB zejména uvedl, že FROB má oslovit všech pět potenciálních nabyvatelů, kteří byli vyzváni k předložení nabídky v postupu soukromého prodeje.

50 Dva z těchto pěti potenciálních nabyvatelů se rozhodli, že se postupu prodeje nezúčastní, a jednoho vyloučila ECB z obezřetnostních důvodů.

51 Oba potenciální nabyvatelé, kteří se rozhodli zúčastnit se postupu prodeje, jimiž byly společnosti Banco Santander a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (BBVA), podepsali dne 4. června 2017 dohodu o mlčenlivosti a dne 5. června 2017 získali přístup do virtuální datové místnosti.

52 SRB přistoupil dne 5. června 2017 k prvnímu ocenění (dále jen „ocenění 1“) podle čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení č. 806/2014, jehož cílem bylo poskytnout skutečnosti umožňující určit, zda byly splněny podmínky pro zahájení postupu řešení krize, které jsou definovány v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

53 ECB posoudila dne 6. června 2017 po konzultaci se SRB selhání nebo pravděpodobné selhání společnosti Banco Popular podle čl. 18 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 806/2014.

54 V tomto posouzení ECB uvedla, že během posledních měsíců se likvidita společnosti Banco Popular významně zhoršila hlavně v důsledku značného vyčerpání vkladové základny. Společnost Banco Popular byla vystavena značnému odlivu hotovosti ve všech sektorech klientely. ECB vyjmenovala události, které způsobily problémy související s likviditou, jimž musela společnost Banco Popular čelit.

55 V této souvislosti uvedla, že v únoru 2017 společnost Banco Popular při předložení roční účetní závěrky oznámila zaprvé potřebu mimořádných rezerv ve výši 5,7 miliardy eur, která vedla v roce 2016 ke ztrátě 3,485 miliardy eur, zadruhé výměnu svého dlouhodobě působícího předsedy, jenž zavedl změnu strategie banky. Oznámení týkající se mimořádných rezerv spolu se ztrátami zaznamenanými na konci účetního období vedly k tomu, že společnost DBRS snížila dne 10. února 2017 rating společnosti Banco Popular, a vyvolaly značné znepokojení u klientů společnosti Banco Popular, jež vyústilo ve výrazný a nečekaný odliv vkladů a v častější návštěvy klientů na pobočkách banky.

56 Další mohutné rušení vkladů vyvolala podle ECB rovněž okolnost, že společnost Banco Popular zveřejnila dne 3. dubna 2017 *ad hoc* veřejné prohlášení, v němž informovala o několika vnitřních auditech, jež mohly mít významný dopad na finanční stav této instituce, jakož i ujištění, že generální ředitel této instituce byl odvolán necelý rok poté, co se ujal funkce. ECB uvedla, že tato vlna rušení vkladů byla posilována rovněž:

– skutečností, že společnost Standard & Poor's snížila dne 7. dubna 2017 rating společnosti Banco Popular;

– skutečností, že společnost Banco Popular oznámila dne 10. dubna 2017, že nebude vyplácet dividendy a že bude zřejmě nezbytné uskutečnit navýšení kapitálu nebo převod podniku, a to vzhledem k napjatému stavu kapitálu a nutnosti vyrovnat stav problematických aktiv;

– skutečností, že společnost Moody's snížila dne 21. dubna 2017 rating společnosti Banco Popular;

– zveřejněním výsledků za první čtvrtletí roku 2017, které byly horší, než bylo předpokládáno;

– dlouhodobě negativně zaměřenými zprávami ve sdělovacích prostředcích, jako například články z dní 11. a 15. května 2017 uvedenými v bodech 40 a 41 výše, v nichž se uvádí, že předseda společnosti Banco Popular nařídil urychlený prodej banky z důvodu bezprostředního nebezpečí úpadku nebo nedostatku likvidity a že banka musí čelit dalším významným potřebám rezerv v důsledku kontroly provedené na místě orgánem dohledu.

57 ECB rovněž konstatovala, že v období od 31. května 2017 došlo k zvlášť výraznému odlivu vkladů poté, co byla v médiích zveřejněna zpráva, že by se banka mohla ocitnout v likvidaci, pokud by právě probíhající proces prodeje nevedl velmi brzy k úspěšnému výsledku.

58 Kromě toho ECB uvedla, že i když společnost Banco Popular připravila během předchozích týdnů různá další opatření na vytvoření likvidity a začala je zavádět, rozsah již uskutečněných i dosud očekávaných příchozích toků nepostačoval k tomu, aby vyřešil nedostatečný stav likvidity, který existoval ve společnosti Banco Popular ke dni posouzení. Žalobkyně dále uvedla, že ani s využitím nouzového poskytnutí likvidity, proti němuž nevyjádřila rada guvernérů ECB dne

5. června 2017 žádné námitky, stav likvidity nepostačoval k uvedenému datu k tomu, aby bylo zaručeno, že společnost Banco Popular bude schopna splatit své závazky nejpozději do 7. června 2017.

59 ECB měla za to, že opatření, která již společnost Banco Popular přijala, nebyla natolik účinná, aby zvrátila zhoršování stavu její likvidity. Zdůraznila, že se společnost Banco Popular snažila zavést alternativní opatření, aby si zajistila schopnost splácet své splatné závazky, a sice uskutečnění převodu podniku, tj. jeho prodeje silnějšímu konkurentovi. Přesto však ECB dospěla k závěru, že s ohledem na zhoršování stavu likvidity ve společnosti Banco Popular, jakož i na okolnost, že posledně jmenovaná neprokázala schopnost zlepšit v blízké budoucnosti stav své likvidity, a také na okolnost, že vyjednávání nevedlo zatím ke kladnému výsledku, nelze předpokládat, že by taková soukromá transakce mohla být potvrzena ve lhůtě, která by společnosti Banco Popular umožnila splácet její splatné dluhy nebo jiné závazky.

60 ECB konstatovala, že nyní neexistují dostupná opatření dohledu či včasného zásahu, jež by umožnila okamžitě zlepšit stav likvidity ve společnosti Banco Popular a jež by této společnosti zajistila dostatek času na to, aby uskutečnila převod podniku nebo nějaké jiné řešení. Opatření, jež může zavést ECB jakožto příslušný orgán na základě vnitrostátního právního předpisu provádějícího článek 104 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. 2013, L 176, s. 338), a články 27 až 29 směrnice 2014/59 nebo článek 16 nařízení č. 1024/2013, nemohla vzhledem k rozsahu a tempu zaznamenaného zhoršování likvidity zajistit, že bude společnost Banco Popular schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky.

61 ECB tedy měla za to, že existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že Banco Popular nebude v blízké budoucnosti pravděpodobně schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, přičemž vzala v úvahu zejména nadměrné odlivy vkladů, rychlost, s jakou banka ztrácela svou hotovost, a neschopnost banky vytvářet jiné likvidity. Z toho ECB vyvodila, že v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. a) a čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014 se má za to, že je společnost Banco Popular v selhání nebo že je její selhání každopádně v blízké budoucnosti pravděpodobné.

62 Správní rada společnosti Banco Popular oznámila dne 6. června 2017 ECB, že dospěla k závěru, že se tato banka nachází v situaci pravděpodobného selhání.

63 Téhož dne připravil FROB dopis obsahující informace o postupu prodeje (dále jen „dopis o postupu“), v němž bylo uvedeno, že nabídky mohou být předkládány do půlnoci dne 6. června 2017.

64 Společnost BBVA, která byla jedním ze dvou potenciálních nabyvatelů společnosti Banco Popular, oznámila téhož dne FROB, že nepředloží žádnou nabídku.

65 Společnost Deloitte odevzdala rovněž dne 6. června 2017 SRB druhé ocenění (dále jen „ocenění 2“) vypracované na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014. Cílem ocenění 2 bylo posoudit hodnotu aktiv a závazků společnosti Banco Popular, posoudit, jak by bylo zacházeno s akcionáři a věřiteli, pokud by společnost Banco Popular byla předmětem běžného úpadkového řízení, jakož i poskytnout informace umožňující přijmout rozhodnutí týkající se akcií a nástrojů účasti, které mají být převedeny, a umožňující SRB určit obchodní podmínky pro účely nástroje převodu

činnosti. Tímto oceněním byla ekonomická hodnota společnosti Banco Popular konkrétně odhadnuta na 1,3 miliardy eur podle optimistického scénáře, na minus 8,2 miliardy eur podle pesimistického scénáře a na minus 2 miliardy eur podle nejlepšího odhadu.

66 Společnost Banco Santander předložila dne 7. června 2017 pevnou nabídku.

67 SRB informovala dopisem ze dne 7. června 2017 FROB, že společnost Banco Santander předložila dne 7. června ve 3:12 hodin nabídku a že cena, kterou nabídla společnost Banco Santander za prodej akcií společnosti Banco Popular, činí jedno euro. FROB uvedl, že jeho řídící výbor považuje společnost Banco Santander za úspěšného uchazeče v soutěžním řízení o prodeji společnosti Banco Popular, a rozhodl se navrhnout SRB, aby v rozhodnutí SRB o přijetí programu řešení krize společnosti Banco Popular označil společnost Banco Santander za nabyvatele.

K programu řešení krize společnosti Banco Popular ze dne 7. června 2017

68 Dne 7. června 2017 přijalo výkonné zasedání SRB na základě nařízení č. 806/2014 rozhodnutí SRB/EES/2017/08 o přijetí programu řešení krize pro Banco Popular (dále jen „program řešení krize“).

69 Podle článku 1 programu řešení krize se SRB vzhledem ke splnění podmínek stanovených v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 rozhodl zavést ve společnosti Banco Popular režim řešení krize, a to počínaje datem přijetí rozhodnutí.

70 V tomto smyslu měl SRB za to zaprvé, že společnost Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné; zadruhé, že neexistují alternativní opatření, která by mohla v přiměřené lhůtě zabránit selhání společnosti Banco Popular, a zatřetí, že opatření k řešení krize, jež má podobu nástroje převodu činnosti společnosti Banco Popular, je nezbytné ve veřejném zájmu. SRB v této souvislosti uvedl, že řešení krize je nezbytné a přiměřené z hlediska splnění dvou účelů uvedených v čl. 14 odst. 2 nařízení č. 806/2014, tj. zajistit kontinuitu zásadních funkcí banky a zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu.

71 V článku 5 odst. 1 programu řešení krize rozhodl SRB následovně:

„Nástroj k řešení krize použitý v případě společnosti Banco Popular spočívá v převodu činnosti podle článku 24 nařízení č. 806/2014 prostřednictvím převodu akcií na nabyvatele. Odpis a konverze kapitálových nástrojů se provedou bezprostředně před použitím nástroje převodu činnosti.“

72 Článek 6 programu řešení krize se týká odpisu kapitálových nástrojů a nástroje převodu činnosti. V článku 6 odst. 1 SRB uvedl, jaká opatření přijal na základě své pravomoci k odpisu stanovené v článku 21 nařízení č. 806/2014.

73 V tomto smyslu rozhodl SRB v čl. 6 odst. 1 programu řešení krize následovně:

– nejprve odepsat nominální hodnotu základního kapitálu společnosti Banco Popular ve výši 2 098 429 046 eur, což vede ke zrušení 100 % akcií společnosti Banco Popular;

– dále konvertovat celou jistinu nástrojů vedlejšího kapitálu tier 1 vydaných společností Banco Popular, které jsou v oběhu ke dni programu řešení krize, na nově vydané akcie společnosti Banco Popular, „nové akcie I“;

– poté odepsat nominální hodnotu „nových akcií I“ na nulu, což vede ke zrušení 100 % těchto „nových akcií I“;

– nakonec konvertovat celou jistinu nástrojů kapitálu tier 2 vydaných společností Banco Popular, které jsou v oběhu ke dni rozhodnutí o řešení krize, na nově vydané akcie společnosti Banco Popular, „nové akcie II“.

74 Článek 6 odst. 3 programu řešení krize stanoví, že tato opatření spočívající v odpisu a konverzi jsou založena na ocenění 2, podepřeném výsledky transparentního a otevřeného procesu prodeje, který uskutečnil španělský orgán příslušný k řešení krize, FROB.

75 V článku 6 odst. 5 programu řešení krize SRB uvedl, že vykonává pravomoci, které mu byly svěřeny článkem 24 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014 týkajícím se převodu činnosti, a nařídil, aby „nové akcie II“ byly převedeny na společnost Banco Santander, SA, nezatížené žádným právem či výsadou třetí osoby, za zaplacení kupní ceny ve výši 1 eura. Je upřesněno, že nabyvatel již s převodem souhlasil.

76 SRB rovněž uvedl, že převod „nových akcií II“ má být uskutečněn na základě závazné nabídky nabyvatele ze dne 7. června 2017 a že by jej měl provést FROB na základě Ley 11/2015 de recuperación y resolución de entidades de crédito y empresas de servicios de inversión (zákon č. 11/2015 o ozdravných postupech a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků) ze dne 18. června 2015 (BOE č. 146, ze dne 19. června 2015, s. 50797).

77 Dne 7. června 2017 v 5:13 hodin byl program řešení krize předložen k potvrzení Komisi.

78 Komise přijala dne 7. června 2017 v 6:30 hodin rozhodnutí (EU) 2017/1246, kterým se schvaluje program řešení krize pro Banco Popular (Úř. věst. 2017, L 178, s. 15), a oznámila jej SRB. Program řešení krize vstoupil tedy v platnost téhož dne.

79 Z bodu 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá:

„Komise s programem řešení krize souhlasí. Zejména souhlasí s odůvodněním SRB, proč je řešení krize nezbytné ve veřejném zájmu v souladu s článkem 5 nařízení (EU) č. 806/2014.“

80 Téhož dne přijal FROB v souladu s článkem 29 nařízení č. 806/2014 opatření nezbytná k provedení programu řešení krize. V rámci toho FROB schválil převod nových akcií společnosti Banco Popular, které jsou výsledkem konverze nástrojů kapitálu tier 2 („nové akcie II“), na společnost Banco Santander.

Ke skutečnostem po přijetí rozhodnutí o řešení krize

81 Společnost Deloitte předala dne 14. června 2018 SRB ocenění rozdílného zacházení stanovené v čl. 20 odst. 16 až 18 nařízení č. 806/2014, provedené s cílem vyhodnotit, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by společnost Banco Popular vstoupila do běžného úpadkového řízení (dále jen „ocenění 3“). Dne 31. července 2018 společnost Deloitte zaslala SRB dodatek k tomuto ocenění, v němž byly opraveny některé formální chyby.

82 Dne 28. září 2018 se společnost Banco Santander v návaznosti na fúzi sloučením stala univerzální právní nástupkyní společnosti Banco Popular.

83 SRB přijal dne 17. března 2020 rozhodnutí SRB/EES/2020/52, jehož cílem bylo určit, zda má být akcionářům a věřitelům dotčeným opatřeními k řešení krize provedenými ve vztahu ke společnosti Banco Popular vyplaceno odškodnění. Tisková zpráva k tomuto rozhodnutí byla zveřejněna dne 20. března 2020 v *Úředním věstníku Evropské unie* (Úř. věst. 2020, C 91, s. 2). V tomto rozhodnutí dospěl SRB k závěru, že akcionáři a věřitelé dotčení krizí společnosti Banco Popular nemají nárok na odškodnění z Jednotného fondu pro řešení krizí podle čl. 76 odst. 1 písm. e) nařízení č. 806/2014.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

84 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 17. srpna 2017 podaly žalobkyně projednávanou žalobu.

85 Společnost Banco Santander podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 20. listopadu 2017 a SRB podáním došlým dne 18. prosince 2017 požádali o vedlejší účastenství v tomto řízení na podporu návrhových žádání Komise. Usneseními ze dne 12. dubna 2019 povolil předseda osmého senátu Tribunálu vedlejší účastenství SRB a společnosti Banco Santander. Vedlejší účastníci předložili své spisy vedlejšího účastníka a žalobkyně k nim předložily svá vyjádření ve stanovených lhůtách.

86 Dopisem ze dne 6. července 2018 Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 svého jednacího řádu položil hlavním účastníkům řízení písemné otázky. Hlavní účastníci řízení vyhověli této žádosti v určené lhůtě.

87 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 31. října 2019 předložily žalobkyně nový důkazní návrh na základě čl. 85 odst. 3 jednacího řádu. Komise a SRB předložili svá vyjádření v určené lhůtě.

88 Vzhledem k tomu, že bylo změněno složení senátů Tribunálu, na základě čl. 27 odst. 5 jednacího řádu byl soudce zpravodaj přidělen ke třetímu senátu, kterému byla tudíž přidělena projednávaná věc.

89 Na návrh třetího senátu Tribunál rozhodl na základě článku 28 jednacího řádu o předání věci k projednání rozšířenému soudnímu kolegiu.

90 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 16. října 2020 předložily žalobkyně nový důkazní návrh na základě čl. 85 odst. 3 jednacího řádu. Komise, SRB a společnost Banco Santander předložili vyjádření v určené lhůtě.

91 Dne 15. března 2021 Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu vyzval Komisi k předložení určitých dokumentů. Dopisem ze dne 30. března 2021 Komise uvedla, že nemůže vyhovět výzvě Tribunálu, ale že bude schopna předložit požadované dokumenty v rámci provádění důkazů.

92 Dne 15. dubna 2021 Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu vyzval SRB k předložení určitých dokumentů. Dopisem ze dne 20. dubna 2021 SRB odpověděl, že požadované dokumenty jsou částečně důvěrné a že by mohly být předloženy, pokud by Tribunál nařídil provádění důkazů.

93 Usnesením ze dne 21. května 2021 Tribunál nařídil Komisi zaprvé na základě čl. 24 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a zadruhé na základě čl. 91 písm. b), čl. 92 odst. 3 a článku 103 jednacího řádu, aby předložila úplná znění programu řešení krize, ocenění 2

a posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular, jež provedla ECB dne 6. června 2017. Tribunál rovněž nařídil SRB, aby předložil nedůvěrná a důvěrná znění dopisu ze dne 6. června 2017, který společnost Banco Popular zaslala ECB, včetně přílohy tohoto dopisu, a dopisu ze dne 18. května 2017, jenž ECB zaslala společnosti Banco Popular.

94 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 4. června 2021 předložily žalobkyně nový důkazní návrh na základě čl. 85 odst. 3 jednacího řádu. Další účastníci řízení byli vyzváni, aby se k tomuto návrhu vyjádřili na jednání.

95 Tribunál usnesením ze dne 16. června 2021 zaprvé vyňal důvěrné verze dokumentů předložených Komisí a SRB na základě usnesení ze dne 21. května 2021 ze spisu a zadruhé zaslal dalším účastníkům řízení dopis ze dne 6. června 2017, který společnost Banco Popular zaslala ECB, bez jeho přílohy.

96 Vzhledem k překážce na straně dvou členů třetího rozšířeného senátu určil předseda Tribunálu k doplnění senátu dva jiné soudce.

97 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání, které se konalo dne 24. června 2021.

98 Žalobkyně navrhují, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí nebo podpůrně jeho článek 1;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

99 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu;

– uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

100 Společnost Banco Santander a SRB navrhují, aby Tribunál:

– zamítl žalobu;

– uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

101 Na podporu žaloby předkládají žalobkyně šest žalobních důvodů. První žalobní důvod vychází z toho, že Komise nezkoumala program řešení krize před jeho schválením. Druhý žalobní důvod vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění. Třetí žalobní důvod vychází z porušení povinnosti zachovávat profesní tajemství a povinnosti řádné správy. Čtvrtý žalobní důvod vychází ze zjevně nesprávných posouzení při použití článků 14, 18, 20 až 22 a 24 nařízení č. 806/2014. Pátý žalobní důvod vychází z porušení práva vlastnit majetek. Šestý žalobní důvod vychází z porušení práva být vyslechnut.

102 Úvodem je třeba uvést, že pokud jde o rozsah přezkumu vykonávaného Tribunálem, žalobkyně tvrdí, že Tribunál musí provést úplný a důkladný přezkum programu řešení krize.

103 Komise má za to, že v rámci žalob na neplatnost jsou unijní soudy povinny, pokud vyvstane komplexní technická otázka, přezkoumat správnost skutkových a právních závěrů, ze kterých akt vychází, ověřit neexistenci zjevného pochybení nebo neexistenci zneužití pravomoci a ověřit, zda žalovaná zjevně nepřekročila meze své diskreční pravomoci.

104 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v judikatuře je vymezen rozsah přezkumu vykonávaného Tribunálem jak v situacích, v nichž je napadený akt založen na posouzení velmi složitých vědeckých a technických skutečností, tak pokud jde o komplexní ekonomická posouzení.

105 Zaprvé v situacích, kdy orgány Unie disponují širokou posuzovací pravomocí, zejména ohledně posouzení velmi složitých vědeckých a technických skutečností pro určení povahy a rozsahu přijímaných opatření, musí být přezkum prováděný soudem Unie omezen na přezkum toho, zda výkon takové pravomoci není postižen zjevným pochybením nebo zneužitím pravomoci nebo zda tyto orgány zjevně nepřekročily meze své posuzovací pravomoci. V takovém kontextu nemůže totiž soud Unie svým posouzením vědeckých a technických skutečností nahradit posouzení orgánů, kterým jako jediným svěřila SFEU tuto úlohu (rozsudky ze dne 21. července 2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, bod 60, a ze dne 7. března 2013, Bilbaína de Alquitranes a další v. ECHA, T-93/10, EU:T:2013:106, bod 76; viz rovněž rozsudek ze dne 11. května 2017, Deza v. ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, bod 163 a citovaná judikatura).

106 Zadruhé přezkum komplexních ekonomických posouzení unijních orgánů, jejž provádějí unijní soudy, je přezkumem omezeným, jenž se nutně omezuje na prověření, že byla dodržena procesní pravidla a pravidla týkající se odůvodnění, jakož i na přezkum věcné správnosti skutkových zjištění a neexistence zjevně nesprávného posouzení a zneužití pravomoci. Unijnímu soudu tudíž v rámci tohoto přezkumu rovněž nepřísluší nahradit hospodářské posouzení příslušného unijního orgánu vlastním posouzením (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. července 1985, Remia a další v. Komise, 42/84, EU:C:1985:327, bod 34; ze dne 10. prosince 2020, Comune di Milano v. Komise, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, bod 100 a citovaná judikatura, a ze dne 16. ledna 2020, Iberpotash v. Komise, T-257/18, EU:T:2020:1, bod 96 a citovaná judikatura).

107 Vzhledem k tomu, že rozhodnutí, jež má SRB přijímat v rámci postupu řešení krize, jsou založena na velmi složitých ekonomických a technických posouzeních, je třeba se domnívat, že na přezkum, který má soud vykonat, se použijí zásady vyplývající z judikatury uvedené v bodech 105 a 106 výše.

108 Přestože je však přiznána SRB posuzovací pravomoc v ekonomické a technické oblasti, neznamená to, že by unijní soud nesměl přezkoumat způsob, jakým SRB vykládal údaje ekonomické povahy, na nichž se zakládá jeho rozhodnutí. Jak totiž rozhodl Soudní dvůr, i v případě komplexního posouzení musí unijní soud ověřit nejen věcnou správnost dovolávaných důkazních materiálů, jejich věrohodnost a soudržnost, ale musí rovněž přezkoumat, zda tyto skutečnosti představují veškeré relevantní údaje, jež musí být při posuzování komplexní situace vzaty v úvahu, a zda o ně lze opřít závěry, které z nich byly vyvozeny (viz rozsudky ze dne 22. listopadu 2007, Španělsko v. Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, bod 57 a citovaná judikatura; ze dne 26. března 2019, Komise v. Itálie, C-621/16 P, EU:C:2019:251, bod 104 a citovaná judikatura, a ze dne 10. prosince 2020, Comune di Milano v. Komise, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, bod 115 a citovaná judikatura).

109 Proto, aby bylo prokázáno, že se SRB dopustil zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, které může odůvodnit zrušení programu řešení krize, musí být důkazy předložené žalobkyněmi dostatečné k tomu, aby zbavily hodnověrnosti posouzení skutkového stavu uvedená v tomto programu (obdobně viz rozsudky ze dne 14. června 2018, Lubrizol Francie v. Rada, C-223/17 P, nezveřejněný, EU:C:2018:442, bod 39; ze dne 12. prosince 1996, AIUFFASS a AKT v. Komise, T-380/94, EU:T:1996:195, bod 59, a ze dne 13. prosince 2018, Comune di Milano v. Komise, T-167/13, EU:T:2018:940, bod 108 a citovaná judikatura).

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z toho, že Komise nezkoumala program řešení krize před jeho schválením

110 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že s ohledem na krátkou lhůtu, kterou Komise disponovala ke schválení programu řešení krize, nebyla schopna provést odpovídající posouzení diskrečních aspektů tohoto programu, čímž porušila zásady týkající se přenesení pravomoci stanovené v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7). Žalobkyně tvrdí, že se Komise spokojila s tím, že schválila program řešení krize, přičemž protiprávně přenesla výkon své diskreční pravomoci na SRB.

111 Komise tvrdí, že od 2. května 2017, kdy ji SRB informoval, že má společnost Banco Popular problémy s likviditou a že by mohlo být nutné přijmout opatření k řešení krize, byla zapojena do přípravy všech možných scénářů. Komise byla přítomna jako stálý pozorovatel v rozhodovacích orgánech SRB. Měla přístup ke všem dokumentům a její odborníci pomáhali SRB při vypracování programu řešení krize. Tvrdí, že tedy mohla provést požadované posouzení tohoto programu ve lhůtě, kterou měla k dispozici.

112 Je třeba uvést, že v bodě 41 rozsudku ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada (C-270/12, EU:C:2014:18), Soudní dvůr uvedl, že v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7), zdůraznil v podstatě, že důsledky přenesení pravomocí jsou velmi odlišné v závislosti na tom, zda se jedná o jasně definované prováděcí pravomoci, jejichž použití tedy může podléhat přísné kontrole na základě objektivních kritérií stanovených delegujícím orgánem, nebo o „diskreční pravomoc zahrnující široký prostor pro uvážení, která může v závislosti na svém použití představovat skutečnou hospodářskou politiku“.

113 Soudní dvůr dodal, že v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7) rovněž uvedl, že první typ přenesení pravomocí nemůže znatelně změnit důsledky výkonu pravomocí, kterých se týká, zatímco u druhého typu přenesení pravomocí tím, že nahrazuje rozhodnutí delegujícího orgánu rozhodnutími pověřeného orgánu, dochází ke „skutečnému přesunu odpovědnosti“ (rozsudek ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada, C-270/12, EU:C:2014:18, bod 42).

114 Za účelem posouzení dosahu tohoto žalobního důvodu je třeba upřesnit, jaký je postup přijímání programu řešení krize zavedený nařízením č. 806/2014, a zejména úlohu svěřenou Komisi.

115 V tomto ohledu je třeba uvést, že postup přijímání opatření k řešení krize, který zavedl normotvůrce v nařízení č. 806/2014, navazoval na vyjádření, jež uvedla právní služba Rady v posudku k návrhu nařízení Komise ze dne 7. října 2013, který měl posoudit slučitelnost postupu původně stanoveného v návrhu nařízení se zásadami týkajícími se přenesení pravomocí, v té podobě, jak jsou vykládány v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7).

116 V původním návrhu nařízení, který byl v tomto posudku zkoumán, byly pravomoci rozděleny mezi Komisi a SRB odlišným způsobem, než jaký byl s konečnou platností přijat v nařízení č. 806/2014. Komise měla zvláště pravomoc zavést v subjektu režim řešení krize, vytvořit rámec pro užívání nástrojů k řešení krize a rozhodovat o tom, zda a jakým způsobem musí být užívány pravomoci k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů, a SRB měl pravomoc k tomu, aby v souladu s rámcem určeným Komisí přijímal opatření určená vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize.

117 Právní služba Rady ve svém posudku uvedla, že některá opatření, jež mohl SRB zahrnout do rozhodnutí o řešení krize, nebyla dostatečně přesně definována. Právní služba Rady měla za to, že obecná systematika a struktura návrhu nařízení, podle něhož Komise přijímá základní rozhodnutí o řešení krize a SRB je povinen jednat v mezích kritérií určených Komisí, jsou v souladu s unijním právem, v té podobě, jak je vykládáno v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7). Přesto se však domnívala, že pravomoci, jež náleží SRB v oblasti provádění nástrojů k řešení krize a rozhodnutí přijatých Komisí, mají zřejmě do určité míry diskreční povahu a překračují rámec výkonu čistě technických pravomocí. Vyvodila z toho závěr, že by mohlo být nezbytné buď začlenit do nařízení další ustanovení, jimiž by byl řádně vymezen způsob, jakým bude SRB používat nástroje k řešení krize, nebo zapojit do výkonu těchto pravomocí unijní orgán, jemuž by byly uděleny prováděcí pravomoci.

118 Unijní normotvůrce vzal v úvahu tento posudek právní služby Rady a změnil mechanismus přijímání opatření k řešení krize. Jelikož přijímání opatření k řešení krize vyžaduje diskreční pravomoc, normotvůrce tuto pravomoc vyhradil orgánu a nikoli SRB.

119 Vyplývá to zvláště z bodů 24 a 26 odůvodnění nařízení č. 806/2014, v nichž se uvádí:

„(24) Vzhledem k tomu, že pouze orgány Unie mohou stanovit unijní politiku řešení krizí a že při přijímání každého konkrétního programu řešení krize zůstává prostor pro uvážení, je nutné stanovit odpovídající zapojení Rady a Komise jako orgánů, které mohou vykonávat prováděcí pravomoci podle článku 291 [SFEU]. Posouzení diskrečních aspektů rozhodnutí o řešení krize, která přijal výbor, by měla provádět Komise. S ohledem na značný dopad rozhodnutí o řešení krize na finanční stabilitu členských států a na Unii jako takovou, a také na fiskální svrchovanost členských států, je důležité, aby byla prováděcí pravomoc k přijímání určitých rozhodnutí o řešení krize svěřena Radě. Mělo by tedy příslušet Radě, aby na návrh Komise prováděla účinnou kontrolu posouzení provedeného výborem a týkajícího se existence veřejného zájmu a aby posoudila případnou podstatnou změnu částky z fondu, jež má být použita na konkrétní opatření k řešení krize. […]

(26) […] Výbor, pokud se domnívá, že jsou splněna všechna kritéria pro vyvolání řešení krize, by měl přijmout program řešení krize. Postup související s přijímáním programu řešení krize, který zahrnuje Komisi a Radu, posiluje potřebnou funkční nezávislost výboru při respektování zásady přenesení pravomocí na agentury, jak ji vykládá Soudní dvůr Evropské unie […]. Toto nařízení proto stanoví, že program řešení krize přijatý výborem vstupuje v platnost pouze tehdy, pokud proti němu do 24 hodin od jeho přijetí výborem Rada ani Komise nevznesla žádné námitky nebo pokud jej Komise schválila. Důvody, kvůli nimž může Rada na návrh Komise vznést vůči programu řešení krize přijatému výborem námitky, by měly být přísně omezeny na existenci veřejného zájmu a na podstatné změny výše prostředků z fondu, kterou navrhl výbor, ze strany Komise. […] Komise by měla jako pozorovatel na zasedáních výboru průběžně kontrolovat, zda je program řešení krize přijatý výborem plně v souladu s tímto nařízením, představuje odpovídající vyvážení

jednotlivých cílů a přítomných zájmů, respektuje veřejný zájem a zda je zachována integrita vnitřního trhu. Vzhledem k tomu, že opatření k řešení krize vyžadují velmi rychlý rozhodovací proces, měly by Rada a Komise úzce spolupracovat a Rada by neměla zdvojovat přípravné práce, které již Komise uskutečnila.[…]“

120 Pokud jde o postup řešení krize, čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 v tomto smyslu stanoví, že Komise buď potvrdí program řešení krize, nebo vznese námitku s ohledem na jeho diskreční aspekty, a že program řešení krize může vstoupit v platnost pouze tehdy, nevznesla-li Rada nebo Komise do 24 hodin od jeho předání ze strany SRB námitku.

121 Podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 je tedy k tomu, aby mohl program řešení krize zakládat právní účinky, nezbytné, aby jej potvrdil unijní orgán, a sice Komise nebo Rada, s ohledem na jeho diskreční aspekty. Unijní normotvůrce tak přiznal orgánu právní a politickou odpovědnost za stanovení unijní politiky řešení krizí a zabránil tím „skutečnému přesunu odpovědnosti“ ve smyslu rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7).

122 Komise tedy musí skutečně posoudit diskreční aspekty programu řešení krize před jeho vstupem v platnost. V opačném případě, jak to tvrdí žalobkyně, by Komise protiprávně přenesla svou diskreční pravomoc na SRB v rozporu se zásadami v oblasti přenesení pravomoci vyplývajícími z rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7).

123 Pokud by, jak to tvrdí žalobkyně, program řešení krize vstoupil v platnosti po schválení Komisí, které nebylo založeno na posouzení, ale pouhém potvrzení, vedlo by to k tomu, že by SRB sám posuzoval diskreční aspekty zahrnující volbu hospodářské politiky, a tedy potřebu provést řešení krize, což by nebylo v souladu se zásadami stanovenými v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7).

124 V tomto ohledu Komise v bodě 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že s programem řešení krize souhlasí a že zejména souhlasí s odůvodněním SRB, proč je řešení krize nezbytné ve veřejném zájmu.

125 Komise tak schválila rozhodnutí SRB podrobit společnost Banco Popular opatření k řešení krize, přičemž měla zejména za to, že volba nástroje převodu činností je nezbytná a přiměřená k dosažení cílů spočívajících v zajištění kontinuity zásadních funkcí a zabránění významným negativním dopadům na finanční stabilitu.

126 Žalobkyně v rámci svých argumentů tvrdí, že s ohledem na průběh procesu se Komise spokojila s tím, že schválila program řešení krize, aniž jej přezkoumala, čímž protiprávně přenesla výkon své diskreční pravomoci na SRB.

127 Zaprvé žalobkyně uvádí, že program řešení krize byl zaslán Komisi dne 7. června 2017 v 5:13 hodin a vstoupil v platnost téhož dne v 6:30 hodin. Domnívají se, že je nemožné, aby Komise v této krátké době splnila svou povinnost provést přiměřené ocenění diskrečních aspektů programu řešení krize.

128 Zadruhé žalobkyně uvádějí, že ze zápisu ze schůze Komise ze dne 7. června 2017 vyplývá, že program řešení krize byl schválen na základě naléhavého písemného řízení. Podle žalobkyň mělo Generální ředitelství pro finanční stabilitu, finanční služby a unii kapitálových trhů přezkoumat, zda SRB dospěl k odpovídajícím závěrům ohledně diskrečních aspektů programu řešení krize, a mělo tedy Komisi doporučit, aby schválila program řešení krize. Toto doporučení mělo být

oznámeno kabinetům Komise, generálním ředitelstvím a právní službě s upřesněním lhůty, ve které musí být vzneseny námitky, a v případě neexistence námitek mělo být rozhodnutí považováno za přijaté v souladu s článkem 12 jednacího řádu Komise. Mají za to, že je nemožné, aby Komise v průběhu tohoto 77minutového postupu přiměřeně přezkoumala diskrečních aspekty programu řešení krize. Článek 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 jí přiznává lhůtu 24 hodin.

129 Je třeba konstatovat, že žalobkyně nezpochybňují, že program řešení krize musel být přijat neprodleně.

130 Z článku 30 nařízení č. 806/2014 vyplývá zaprvé, že SRB informuje Komisi o veškerých opatřeních, jež přijal za účelem přípravy řešení krize a zadruhé, že při výkonu svých příslušných pravomocí podle tohoto nařízení SRB a zejména Komise úzce spolupracují, a to zejména ve fázích plánování řešení krize, včasného zásahu a řešení krize a že si poskytují vzájemně veškeré informace, jež jsou nezbytné k plnění jejich úkolů.

131 Navíc čl. 43 odst. 3 nařízení č. 806/2014 stanoví, že Komise určí svého zástupce, který je oprávněn se účastnit výkonných zasedání a plenárních zasedání SRB jako stálý pozorovatel, a že její zástupce má právo se účastnit diskuse a má přístup ke všem dokumentům.

132 Jak uvádí SRB a Komise, Komise byla zapojena do jednotlivých fází předcházejících přijetí programu řešení krize již od května 2017 v souladu se svými povinnostmi podle nařízení č. 806/2014.

133 V tomto ohledu Komise v žalobní odpovědi podrobně rozepsala jednotlivé fáze své účasti na přípravných fázích přijetí programu řešení krize. Uvádí zejména několik schůzí se SRB od 22. května 2017 a každodenních schůzí ode dne 30. května 2017, doručení předběžných návrhů programu řešení ze strany SRB ve dnech 6. a 7. června 2017 a činnost jejích různých útvarů od 6. června 2017 17:30 hodin do 7. června 5:13 hodin.

134 Komise rovněž uvádí, že jakožto stálý pozorovatel měla přístup ke všem dokumentům souvisejícím s přípravou programu řešení krize, a zejména k dokumentům týkajícím se finanční situace společnosti Banco Popular a že její odborníci se podíleli na přípravě programu řešení krize se SRB zejména tím, že vypracovali vzorový program řešení krize. Dodává, že od 6. června 2017 byli její odborníci přítomni v prostorách SRB, aby mu pomohli vypracovat program řešení krize.

135 V odpověď na organizační procesní opatření Komise v tomto ohledu zaprvé předložila seznam zápisů z výkonných zasedání SRB, kterých se zúčastnila od 22. května 2017. Tento seznam potvrzuje účast Komise na třech zasedáních dne 24. května, 2. června a 6. a 7. června 2017. Zadruhé Komise předložila seznam neformálních interních zpráv jejích útvarů spojených s přípravou programu řešení krize ze dne 22., 24. a 29. května a ze dne 2. a 6. června 2017. Zatřetí Komise předložila několik e-mailů ze dne 1., 3., 6. a 7. června 2017, které si vyměnili její útvary a SRB, a týkají se zaslání vzorů řešení krize podle scénáře převodu činností a předběžných návrhů programu řešení krize. Tyto e-maily svědčí zejména o tom, že Komise obdržela předběžné návrhy programu řešení krize dne 6. června 2017 v 18: 59 hodin a dne 7. června 2017 v 0:33 hodin.

136 Z toho vyplývá, že útvary Komise se zúčastnily několika schůzí se SRB a se Komise se seznámila s předběžnými návrhy programu řešení krize a podílela se na jejich vypracování před 7. červnem 2017 v 5:13 hodin.

137 Na jednání žalobkyně připustily, že se Komise podílela na přípravných fázích přijetí programu řešení krize. Tvrdily však, že Komise nepředložila žádný důkaz o tom, že se diskuse týkaly konečné verze programu řešení krize.

138 Vzhledem k její účasti na přípravných fázích přijetí programu řešení krize již Komise věděla o obtížích, se kterými se setkala společnost Banco Popular, o opatřeních plánovaných SRB k jejich nápravě a o podstatném obsahu programu řešení krize. Žalobkyně tedy nemohou tvrdit, že již neměla čas k posouzení programu řešení krize. Skutečnost, že se diskuse během přípravných fází netýkaly konečného znění programu řešení krize, je v tomto ohledu bezvýznamná.

139 Z toho vyplývá, že tento žalobní důvod vychází z nesprávného předpokladu žalobkyň, že se zásah Komise v přípravných fázích přijetí programu řešení krize omezil na dobu, která uplynula mezi předložením programu řešení krize ze strany SRB dne 7. června 2017 v 5:13 hodin a jeho schválením Komisí.

140 Proto v rozsahu, v němž se opírá o nesprávný předpoklad, je třeba zamítnout argument žalobkyň, podle kterého se Komise spokojila se schválením programu řešení krize, aniž by provedla odpovídající posouzení diskrečních aspektů tohoto programu, což je v rozporu se zásadami v oblasti přenesení pravomoci.

141 Tento závěr není zpochybněn ostatními argumenty, jež žalobkyně vznesly.

142 Pokud jde o argument žalobkyň, podle kterého se podrobnosti programu řešení krize lišily od podrobností stanovených v plánu řešení krize přijatém na základě článku 8 nařízení č. 806/2014 a schváleném v prosinci 2016, stačí konstatovat, že je irelevantní. Program řešení krize přijatý SRB a schválený Komisí se totiž o tento plán neopírá, jak je to uvedeno v bodech 44 až 46 odůvodnění programu řešení krize.

143 Pokud jde o argument žalobkyň, podle kterého čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 přiznává Komisi lhůtu 24 hodin pro přijetí programu řešení krize, stačí uvést, že se jedná o maximální lhůtu. Jak zdůrazňuje Komise, lhůta 24 hodin odpovídá nejdelší lhůtě, kterou by mohla mít v případě, že by se krize řešila během víkendu. Pokud přitom k selhání úvěrové instituce dojde jako v projednávané věci během pracovního dne, opatření k řešení krize musí být přijato v noci, aby byla zajištěna kontinuita zásadních funkcí této instituce. Program řešení krize tak musel být naléhavě přijat před 7. červnem 2017 v 7 hodin, kdy se otvírají trhy.

144 První žalobní důvod musí proto být zamítnut jako neopodstatněný.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění

145 Žalobkyně uvádí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedené v bodě 4 odůvodnění je nedostatečné. Zaprvé tvrdí, že bod 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí obecně odkazuje na důvody vznesené SRB, aniž by uváděl konkrétní důvod nebo zvláštní ustanovení programu řešení krize. Zadruhé „důvody“ týkající se kritéria veřejného zájmu neodhalují nic o hodnocení provedeném Komisí, ale pouze schvalují program řešení krize. Zatřetí napadené rozhodnutí neobsahuje žádné odůvodnění týkající se diskrečních aspektů programu řešení krize, které byla Komise povinna posoudit. Komise se spokojila s prohlášením, že schvaluje program řešení krize, aniž poskytla další vysvětlení nebo odůvodnění.

146 Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že odůvodnění požadované článkem 296 SFEU musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl provést přezkum. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudky ze dne 8. května 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, body 85 a 87 a citovaná judikatura, a ze dne 21. října 2020, ECB v. Estate of Espírito Santo Financial Group, C-396/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:845, bod 41 a citovaná judikatura).

147 Dále stupeň podrobnosti odůvodnění aktu musí být přiměřený materiálním možnostem a technickým podmínkám nebo lhůtě, ve kterých musí být akt vydán (viz rozsudky ze dne 6. listopadu 2012, Éditions Odile Jacob v. Komise, C-551/10 P, EU:C:2012:681, bod 48 a citovaná judikatura, a ze dne 23. května 2019, KPN v. Komise, T-370/17, EU:T:2019:354, bod 139 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 27. ledna 2021, KPN v. Komise, T-691/18, nezveřejněný, EU:T:2021:43, bod 162).

148 Je třeba připomenout, že z bodu 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že:

„Komise s programem řešení krize souhlasí. Zejména souhlasí s odůvodněním SRB, proč je řešení krize nezbytné ve veřejném zájmu v souladu s článkem 5 nařízení (EU) č. 806/2014.“

149 Navíc zaprvé v bodě 2 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise odkázala na skutečnost, že SRB v tomto programu řešení krize uvedl, že v případě společnosti Banco Popular jsou splněny všechny podmínky zahájení řešení krize stanovené v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci nařízení č. 806/2014, a zdůvodnil, proč jsou opatření k řešení krize nezbytná ve veřejném zájmu. Zadruhé v bodě 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že program řešení krize zavádí ve společnosti Banco Popular v souladu s čl. 18 odst. 6 nařízení č. 806/2014 režim řešení krize a stanoví použití nástroje převodu činností, a stanoví rovněž důvody, proč jsou všechny tyto prvky dostatečné.

150 Z toho vyplývá, že Komise v napadeném rozhodnutí výslovně odkázala na důvody, proč se SRB domníval, že podmínky pro přijetí programu řešení krize jsou splněny a je třeba použít nástroj převodu činností. Potvrzení programu řešení krize uvedené v bodě 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí tak musí být vykládáno s ohledem na tyto další body odůvodnění a týká se všech těchto důvodů. V tomto bodě odůvodnění Komise výslovně uvedla, že souhlasí s důvody obsaženými v programu řešení krize, které odůvodňují přijetí opatření k řešení krize ve vztahu ke společnosti Banco Popular, zejména pokud jde o kritérium veřejného zájmu. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, Komise v napadeném rozhodnutí výslovně odkázala na diskreční aspekty programu řešení krize, zejména na dodržení kritéria veřejného zájmu.

151 Je tedy třeba mít za to, že program řešení krize a jeho odůvodnění jsou součástí kontextu, ve kterém bylo napadené rozhodnutí přijato.

152 Jak přitom zdůrazňuje Komise, žalobkyně netvrdí, že program řešení krize není dostatečně odůvodněn.

153 Dále je třeba připomenout, že podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 Komise buď program řešení krize „potvrdí“, nebo proti němu vznese námitku s ohledem na jeho diskreční aspekty.

154 Z toho vyplývá, že jestliže Komise tak jako v projednávaném případě potvrdí program řešení krize, může se odůvodnění jejího rozhodnutí omezit na konstatování, že souhlasí s důvody v něm obsaženými. Jakékoli další odůvodnění jeho potvrzení by mohlo spočívat pouze v zopakování skutečností, které jsou již obsažené v programu řešení krize. Podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 přitom Komise nemusí ve svém rozhodnutí znova provést analýzu SRB, ale pouze ji potvrdit.

155 Kromě toho je třeba v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 147 výše zohlednit velmi krátkou lhůtu, kterou měla Komise podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 pro přijetí svého rozhodnutí od okamžiku, kdy jí SRB zaslal program řešení krize.

156 Z toho vyplývá, že k odůvodnění potvrzení programu řešení krize je třeba považovat za dostatečné odůvodnění, v němž Komise uvádí, že souhlasí s obsahem programu řešení krize a s důvody, které SRB uvedl k odůvodnění jeho přijetí.

157 Druhý žalobní důvod tedy musí být zamítnut jako neopodstatněný.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti zachovávat profesní tajemství a porušení povinnosti řádné správy

158 Žalobkyně namítají porušení zásady důvěrnosti a profesního tajemství stanovené v článku 339 SFEU, jakož i práva na řádnou správu zakotveného v článku 41 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

159 Podle žalobkyň rozhovor, který předsedkyně SRB poskytla televiznímu kanálu Bloomberg dne 23. května 2017 a článek agentury Reuters ze dne 31. května 2017, uvedený v bodě 42 výše, představovaly porušení povinnosti zachovávat důvěrnost a profesní tajemství, jež je přičitatelné SRB nebo Komisi. Tvrdí, že zveřejnění informací ze dne 23. a 31. května 2017 vyvolalo závažný nedostatek likvidity společnosti Banco Popular, a tudíž vedlo k řešení její krize. Žalobkyně uplatňují srovnávací scénář, podle kterého by bez zveřejnění těchto informací, a tedy bez nedostatku likvidity, nebyl program řešení krize přijat nebo měl jiný obsah.

160 Komise tvrdí, že k přijetí a potvrzení programu řešení krize postačuje splnění podmínek pro řešení krize a důvody, které vedly k této situaci, nemají vliv na platnost napadeného rozhodnutí. SRB rovněž tvrdí, že události, na které poukazují žalobkyně, nemohou mít vliv na legalitu napadeného rozhodnutí, jelikož otázka, co způsobilo selhání společnosti Banco Popular, není relevantní.

161 Je třeba uvést, že i kdyby žalobkyně prokázaly, že SRB nebo Komise zpřístupnily důvěrné informace tisku, může taková nesrovnalost podle ustálené judikatury vést ke zrušení dotčeného rozhodnutí jen tehdy, pokud se prokáže, že kdyby k této nesrovnalosti nedošlo, mělo by uvedené rozhodnutí jiný obsah (viz rozsudky ze dne 6. července 2000, Volkswagen v. Komise, T-62/98, EU:T:2000:180, bod 283 a citovaná judikatura; ze dne 5. dubna 2006, Degussa v. Komise, T-279/02, EU:T:2006:103, bod 416 a citovaná judikatura, a ze dne 3. března 2011, Siemens v. Komise, T-110/07, EU:T:2011:68, bod 402 a citovaná judikatura).

162 Jak tvrdí Komise a SRB, v tomto ohledu je program řešení krize právoplatně přijat, pokud jsou splněny podmínky stanovené v nařízení č. 806/2014, a to bez ohledu na to, z jakých důvodů se daný subjekt ocitl v selhání nebo v předpokládaném selhání.

163 Žalobkyně přitom nezpochybňují, že v okamžiku přijetí programu řešení krize byly podmínky stanovené v článku 18 nařízení č. 806/2014 splněny.

164 SRB tak přijal program řešení krize, neboť měl za to, že jsou splněny podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014, a Komise tento program řešení krize potvrdila, neboť měla za to, že je v souladu s ustanoveními nařízení č. 806/2014. Okolnosti, které vedly k tomu, že společnost Banco Popular splňovala podmínky, jež odůvodňovaly přijetí programu řešení krize, zvláště podmínku, podle níž musela tato společnost být v selhání, nebo muselo být její selhání pravděpodobné, nejsou relevantní.

165 Údajná příčinná souvislost mezi zveřejněním informací ve dnech 23. a 31. května 2017 a nedostatkem likvidity ve společnosti Banco Popular, jíž se žalobkyně dovolávají, nemá žádný význam a nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

166 Z toho vyplývá, že je rovněž irelevantní argument vznesený žalobkyněmi na jednání, podle kterého Komise porušila zásadu řádné správy tím, že potvrdila program řešení krize, ačkoliv řešení krize společnosti Banco Popular vyplývalo z toho, že SRB porušil své povinnosti zachovat důvěrnost a profesní tajemství.

167 Žalobkyně ostatně nemohou platně tvrdit, že zveřejnění informací ze dne 23. a 31. května 2017 vyvolalo závažný nedostatek likvidity společnosti Banco Popular a že v případě, že by na začátku června 2017 nedošlo k protiprávnímu zveřejnění informací, a tedy k žádnému nedostatku likvidity, nebylo by řešení krize společnosti Banco Popular potřebné nebo by bylo odlišné.

168 Tyto argumenty vycházejí z neúplného a mylného pochopení skutečností, které vedly k nedostatku likvidity ve společnosti Banco Popular, a důvodů, které způsobily její selhání nebo pravděpodobné selhání.

169 Přitom je třeba připomenout, že ECB ve svém posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular, které je uvedeno v bodech 53 až 61 výše, zmínila jednotlivé okolnosti, které vedly ke zhoršení stavu likvidity ve společnosti Banco Popular.

170 V bodě 24 programu řešení krize SRB uvedl další okolnosti, které vedly k rychlému zhoršení stavu likvidity ve společnosti Banco Popular, a sice tyto:

– v únoru 2017 společnost Banco Popular oznámila potřebu mimořádných rezerv ve výši 5,7 miliardy eur, která vedla ke konsolidované ztrátě 3,485 miliardy eur, a jmenovala nového předsedu;

– dne 10. února 2017 společnost DBRS snížila rating společnosti Banco Popular;

– dne 3. dubna 2017 společnost Banco Popular zveřejnila *ad hoc* veřejné prohlášení, v němž informovala o několika vnitřních auditech, jež mohly mít významný dopad na její finanční stav, a potvrdila, že její generální ředitel byl odvolán necelý rok poté, co se ujal funkce;

– společnost Standard & Poor's snížila rating společnosti Banco Popular dne 7. dubna 2017 a společnost Moody's dne 21. dubna 2017;

– dne 12. května 2017 společnost Banco Popular porušila požadavek krytí likvidity ve výši 80 % a tato společnost již nebyla s to znovu dosáhnout souladu s touto prahovou hodnotou stanovenou právními předpisy;

– dlouhodobě negativně zaměřené zprávy ve sdělovacích prostředcích, které se týkaly finančních výsledků společnosti Banco Popular a údajně bezprostředního rizika úpadku nebo nedostatku likvidity, vedly ke zvýšenému odlivu vkladů;

– dne 6. června 2017 společnosti DBRS a Moody's snížily rating společnosti Banco Popular.

171 SRB uvedl, že všechny tyto okolnosti způsobily významný odliv vkladů.

172 Z těchto skutečností, jež žalobkyně nezpochybnily, vyplývá, že situace společnosti Banco Popular se zhoršila již před 23. květnem 2017 a že nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular byl způsoben mnoha faktory, jejichž příčinou byly špatné výsledky banky oznámené v únoru a dubnu 2017. Zejména požadavek krytí likvidity ve společnosti Banco Popular nebyl ode dne 12. května 2017 v souladu s právními požadavky.

173 Je třeba uvést, že žalobkyně si nemohly nepovšimnout všech těchto objektivních okolností, jež způsobily nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular, zvláště od měsíce dubna 2017. Nemohou platně tvrdit, že prohlášení ze dne 23. května 2017 a článek ze dne 31. května 2017 způsobily nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular, a bez těchto prohlášení by řešení krize nebylo nutné, a to i kdyby se předpokládalo, že měly původ v porušení zásady zachování důvěrnosti ze strany SRB nebo Komise.

174 Z toho vyplývá, že srovnávací scénář, na nějž poukazují žalobkyně a který je obsažen v jejich znaleckém posudku připojeném k žalobě, jež má prokázat, že v případě, že by na začátku června 2017 nedošlo k protiprávnímu zveřejnění a úniku informací, a tedy k nedostatku likvidity, nebylo by řešení krize společnosti Banco Popular potřebné nebo by bylo odlišné, vychází z nesprávného předpokladu.

175 Vzhledem k tomu, že řešení uvedená ve znaleckém posudku připojenému k žalobě vycházejí z čistě teoretického předpokladu, že by společnost Banco Popular nemusela čelit nedostatku likvidity a počítají s případem, že by společnost Banco Popular musela čelit nedostatku kapitálu, je třeba mít za to, že tento srovnávací scénář není relevantní.

176 Z toho rovněž vyplývá, že nový důkazní návrh předložený žalobkyněmi kanceláři Tribunálu dne 31. října 2019 na základě čl. 85 odst. 3 jednacího řádu, který sestává z dopisu společnosti Pacific Investment Management Company LLC (PIMCO) ze dne 30. května 2017 zaslanému společnosti Deutsche Bank, jež se týká existence alternativního řešení krize v rámci tohoto srovnávacího scénáře, není pro řešení sporu relevantní.

177 V každém případě žalobkyně neprokázaly existenci porušení povinnosti zachovávat důvěrnost a profesní tajemství, které je přičitatelné Komisi.

178 V rámci první výtky žalobkyně tvrdí, že unijní normotvůrce svěřil SRB významné pravomoci v oblasti řešení krizí bank a pouhá informace, že tento výbor právě zkoumá, zda má uplatnit své pravomoci vůči určitému subjektu, představuje významnou událost pro trh, která vede investory, věřitele a vkladatele k tomu, aby přijali ochranná opatření s cílem zamezit ztrátám. Striktní dodržování zásady profesního tajemství ze strany SRB je proto zásadní a čl. 88 odst. 1 nařízení č. 806/2014 ukládá SRB a jeho úředníkům povinnost zachovávat profesní tajemství.

179 V tomto ohledu tvrdí, že rozhovor, jenž dne 23. května 2017 poskytla předsedkyně SRB televiznímu kanálu Bloomberg, podle kterého SRB „sleduje“ společnost Banco Popular, je informací, že se SRB zabývá bankou ve smyslu bodu 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014 a je SRB přičitatelný. Toto prohlášení tedy podle nich představuje porušení povinností profesního tajemství a řádné správy ze strany SRB.

180 Je třeba uvést, že touto výtkou se žalobkyně dovolávají porušení povinností zachovávat profesní tajemství a důvěrnost, kterého se měl dopustit SRB, a nikoli Komise. Vzhledem k tomu, že SRB není stranou projednávaného sporu, musí být tato výtka zamítnuta jako irelevantní.

181 V tomto ohledu žalobkyně dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 4. června 2021 předložily důkazní návrh týkající se zaprvé usnesení Juzgado Central de Instrucción no 4 Audiencia Nacional (vyšetřující soudce č. 4 u Vrchního soudu s celostátní působností, Španělsko) ze dne 19. května 2021, kterým se stanoví vyslechnutí předsedkyně SRB ohledně jejích prohlášení v rámci rozhovoru poskytnutého televiznímu kanálu Bloomberg, a zadruhé článku v *elconfidencial* ze dne 27. května 2021, v němž je uvedeno, že předseda FROB si ve stejném řízení před Audiencia Nacional (Vrchní soud s celostátní působností) stěžoval na téže prohlášení předsedkyně SRB.

182 Stačí uvést, že jelikož se tyto dokumenty týkají pouze SRB a nikoliv Komise, nejsou relevantní pro řešení tohoto sporu.

183 V rámci druhé výtky žalobkyně tvrdí, že článek uveřejněný agenturou Reuters dne 31. května 2017, v němž je citován „úředník Unie“, podle něhož SRB sledoval společnost Banco Popular „za účelem případného zásahu“, představuje porušení povinnosti profesního tajemství přičitatelné SRB nebo úředníkům jiných unijních orgánů, jako je Komise, a porušení práva na řádnou správu.

184 V tomto ohledu musí být argumenty žalobkyň, jejichž cílem je přičíst SRB prohlášení, která měl učinit nejmenovaný úředník Unie, a sou uvedená v tomto článku, jakož i prokázat, že SRB jednal v rozporu s článkem 88 nařízení č. 806/2014, odmítnuty jako irelevantní z téhož důvodu, jaký je uveden v bodě 180 výše.

185 Článek 339 SFEU stanoví:

„Členové orgánů Unie, členové výborů, jakož i úředníci a jiní zaměstnanci Unie jsou povinni, a to i po skončení svých funkcí, nevyzrazovat takové informace, které jsou profesním tajemstvím, zejména údaje o podnicích, o jejich obchodních stycích nebo o struktuře jejich nákladů.“

186 Podle judikatury, i když se toto ustanovení vztahuje zejména na informace získané od podniků, příslovce „zejména“ ukazuje, že se jedná o obecnou zásadu, která se stejně použije i na jiné důvěrné informace (obdobně viz rozsudek ze dne 3. března 2011, Siemens v. Komise, T-110/07, EU:T:2011:68, bod 400 a citovaná judikatura).

187 Kromě toho z bodu 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014 vyplývá:

„Opatření k řešení krize by měla být řádně oznámena a – s výhradou omezeného počtu výjimek stanovených v tomto nařízení – zveřejněna. Avšak vzhledem k tomu, že informace získané výborem, vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize a jejich odbornými poradci během procesu řešení krize budou nejspíše citlivé, měly by se na ně předtím, než se rozhodnutí o řešení krize zveřejní, vztahovat požadavky profesního tajemství. Je nutné vzít v úvahu skutečnost, že informace o obsahu a podrobnostech plánů řešení krize a výsledku posouzení těchto plánů mohou mít dalekosáhlé důsledky, zejména pro dotčené podniky. Je nutné předpokládat, že veškeré informace poskytnuté v souvislosti s rozhodnutím před jeho vydáním, ať již se jedná o to, zda jsou splněny podmínky zahájení řešení krize, či o použití konkrétního nástroje nebo opatření v rámci zvoleného postupu, mají dopad na veřejné a soukromé zájmy, jichž se dané kroky dotýkají. Nepříznivý dopad na subjekt může však mít i informace o tom, že výbor a vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize se tímto subjektem zabývají. Je proto nezbytné zajistit vhodné mechanismy pro zachování důvěrnosti takových informací, jako jsou obsah a podrobnosti plánů řešení krize a výsledek posouzení provedeného v této souvislosti.“

188 Je třeba připomenout obsah článku zveřejněného agenturou Reuters dne 31. května 2017, nadepsaného „Evropská unie byla upozorněna na riziko likvidace společnosti Banco Popular“ (EU warned of wind-down risk for Spain’s Banco Popular). V tomto článku je uvedeno, že podle nejmenovaného vysokého unijního úředníka upozornil jeden z hlavních subjektů dohledu nad bankami v Evropě unijní úředníky na to, že by společnost Banco Popular mohla být likvidována, pokud by se jí nepodařilo nalézt nabyvatele a že předsedkyně SRB vydala v nedávné době „předběžné varování“. Podle tohoto článku zmíněný úředník rovněž uvedl, že předsedkyně SRB prohlásila, že SRB sleduje postup (týkající se společnosti Banco Popular) zvlášť pozorně a je připraven do něj zasáhnout, a dodal, že nabídka fúze banky by nemusela přinést výsledky.

189 Tento článek agentury Reuters dále uvádí, že podle jiného, rovněž nejmenovaného zdroje již probíhají obecné přípravy, avšak zatím nebylo přijato žádné konkrétní opatření. Podle tohoto článku tiskový mluvčí společnosti Banco Popular prohlásil, že banka zvažuje několik scénářů včetně fúze, zvýšení kapitálu a prodeje aktiv.

190 Rovněž je třeba uvést, že tento článek odkazuje na tiskovou zprávu SRB z téhož dne, v níž SRB uvedl, že nekomentuje konkrétní obtíže banky; že nemůže potvrdit výklady týkající se údajných citací učiněných předsedkyní SRB a ve vztahu k bankám nikdy nevydal žádné varování.

191 Je třeba mít za to, že žalobkyně nevznášejí žádný argument, který by mohl prokázat, že tento článek vedl k porušení profesního tajemství, jež je přičitatelné Komisi.

192 Zaprvé vyjádření tohoto unijního úředníka, která tento článek přinesl, se netýkala důvěrných informací, jež mohli znát pouze členové Komise.

193 Pokud jde tak zaprvé o tvrzení tohoto úředníka, podle kterého byl informován, že společnost Banco Popular by mohla být v likvidaci, pokud nenajde nabyvatele, stačí konstatovat, že tato informace již byla zveřejněna.

194 Jak již bylo uvedeno v bodech 40 až 42 výše, více tiskových článků zmiňovalo již v průběhu měsíce května skutečnost, že společnost Banco Popular byla v nesnázích a že zahájila postup soukromého prodeje.

195 Z článku zveřejněného dne 11. května 2017 na internetových stránkách *elconfidencial.com* zejména vyplývá, že předseda společnosti Banco Popular nařídil okamžitý prodej banky z důvodu hrozícího úpadku. Zmínka o tom, že „jeden z hlavních subjektů dohledu nad bankami v Evropě“ informoval unijní úředníky, která byla uvedena v článku ze dne 31. května 2017, odpovídá patrně informaci uveřejněné v tomto článku, podle níž předseda společnosti Banco Popular nařídil z důvodu vážného nebezpečí úpadku způsobeného zejména trvalým odlivem vkladů, aby byl uskutečněn prodej, s cílem vyhovět požadavkům ze strany ECB. Článek, jenž byl zveřejněn dne 15. května 2017 na internetových stránkách *elconfidencial.com* mimoto uváděl, že po kontrole, kterou provedla ECB, zavedl předseda společnosti Banco Popular plán prodeje této společnosti.

196 Zadruhé se úředník zmínil o „předběžném varování“, jež měla vydat předsedkyně SRB. Přitom stačí uvést, že takové prohlášení nespadá do pravomoci SRB, což SRB ostatně připomněl ve své tiskové zprávě ze dne 31. května 2017.

197 Zatřetí pokud jde o tvrzení tohoto úředníka, podle něhož „předsedkyně SRB prohlásila, že SRB sleduje postup (společnosti Banco Popular) zvlášť pozorně a je připraven do něj zasáhnout“, postačí konstatovat, že tato vyjádření vycházejí z toho, co předsedkyně SRB veřejně prohlásila během rozhovoru, který proběhl na televizní stanici Bloomberg dne 23. května 2017, v tom smyslu, že je společnost Banco Popular „sledována“. Možnost výkladu těchto slov ostatně SRB vyloučil ve své tiskové zprávě.

198 Dále skutečnost, že tento článek obsahuje údajná slova předsedkyně SRB, nepostačuje k prokázání jejich věrohodnosti, a to tím spíše, že osoba, která o těchto slovech údajně informovala, nebyla jmenována.

199 Co se začtvrté týče tvrzení tohoto úředníka, podle něhož by nabídka fúze této banky nemusela přinést výsledky, z téhož článku vyplývá, že sama společnost Banco Popular uvedla, že bude muset posunout nejzazší datum pro předkládání nabídek v rámci postupu soukromého prodeje, jež bylo původně stanoveno na 10. června 2017.

200 Možnost, že by postup soukromého prodeje zahájený v dubnu 2017 nemusel přinést výsledky, tak nemůže být považována za důvěrnou informaci, ale za pouhou dedukci vyplývající z okolností, a sice že dne 31. května 2017 společnost Banco Popular v rámci tohoto postupu stále nenašla nabyvatele a že datum ukončení tohoto postupu bylo odloženo.

201 Ačkoli žalobkyně tvrdí opak, vyplývá z toho, že vyjádření nejmenovaného unijního úředníka, jež jsou v tomto článku zmíněna, neobsahují takové důvěrné informace o zavedení programu řešení krize ve vztahu ke společnosti Banco Popular, jako jsou informace uvedené v bodě 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014, které by mohly být známy pouze úředníkům Komise.

202 Zadruhé žalobkyně neprokázaly, že by unijní úředník citovaný v tomto článku byl úředníkem Komise.

203 Je totiž třeba mít za to, že taková vyjádření mohlo kromě členů SRB nebo úředníků Komise učinit mnoho dalších osob, a to zvláště s ohledem na možnosti sdílení informací, jež jsou stanoveny zejména v čl. 88 odst. 6 nařízení č. 806/2014.

204 V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobkyně připouštějí, že únik informací ze dne 31. května 2017 musí být přičitatelný SRB nebo úředníkům jiných orgánů, jako je Komise, kteří věděli o informacích získaných od SRB. Kromě toho se žalobkyně omezují na tvrzení, že přičtení

vyjádření uvedených v tomto článku úředníkovi Unie je „hodnověrné“. Žalobkyně se tedy nemohou opírat o judikaturu, podle které Tribunál přičte únik informací orgánu nebo agentuře Unie, pokud je zřejmé, že mohl pocházet jen od tohoto orgánu.

205 Je třeba rovněž odmítnout argument žalobkyň, že jelikož skutečnost, že společnost Banco Popular měla být předmětem řešení krize, byla v rámci SRB a Komise známa pouze omezenému počtu osob, je jediným logickým závěrem, že tyto informace pocházejí od těchto orgánů. Navíc tyto orgány nepředložily žádný důkaz, který by prokazoval opak.

206 I kdyby se předpokládalo, že vyjádření uvedená v tomto článku pocházela z úniku informací ze strany unijního úředníka a z tohoto článku by bylo možné dovodit, že se plánuje řešení krize společnosti Banco Popular, v rozsahu, v němž není prokázáno, že útvary Komise jsou odpovědné za únik informací, o němž svědčí článek v tisku, na který žalobkyně odkazují, z judikatury vyplývá, že takovýto původ úniku informací nelze presumovat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. března 2006, BASF v. Komise, T-15/02, EU:T:2006:74, bod 605).

207 Dále i v případě, že by bylo pravděpodobné, že na počátku tohoto úniku informací mohla stát Komise, pouhá možnost nepostačuje k tomu, jak tvrdí žalobkyně, aby na Komisi bylo přeneseno břemeno prokázání opaku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2006, Degussa v. Komise, T-279/02, EU:T:2006:103, bod 412).

208 V projednávaném případě neexistuje domněnka, že Komise byla původcem údajného úniku informací a nepřísluší jí prokazovat, že tomu tak nebylo.

209 Argumenty žalobkyň týkající se skutečnosti, že Komise neprošetřila původ úniku informací ze dne 31. května 2017, ani nepředložila důkaz o tom, že jí únik informací nelze přičítat, je tedy třeba odmítnout jako irelevantní.

210 Zaprvé totiž z neprovedení interního šetření nelze v žádném případě vyvodit důkaz o tom, že Komise porušila své povinnosti zachovat důvěrnost. Zadruhé skutečnost, že Komise po přijetí rozhodnutí o řešení krize neprovedla interní šetření, aby určila původ možných úniků informací, není relevantní pro posouzení legality napadeného rozhodnutí.

211 V tomto ohledu podaly žalobkyně dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 16. října 2020 nový důkazní návrh na základě čl. 85 odst. 3 jednacího řádu. Tento důkazní návrh se týkal dvou interních e-mailů SRB ze dne 10. a 18. srpna 2017 týkajících se možného úniku informací, z nichž vycházel článek agentury Reuters ze dne 31. května 2017. Žalobkyně tvrdí, že tyto nové důkazy potvrzují, že SRB se nesnažil správně prošetřit únik informací ze dne 31. května, ale omezil se v podstatě na shrnutí opatření k zachování důvěrnosti platných v rámci SRB.

212 Vzhledem k tomu, že se tyto nové důkazy týkají pouze SRB a nemohou prokázat, že údajný únik informací, z něhož vychází článek agentury Reuters ze dne 31. května 2017, je přičitatelný Komisi, je třeba je považovat za irelevantní pro řešení sporu.

213 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně neprokázaly, že Komise porušila zásadu zachování důvěrnosti a profesního tajemství.

214 Třetí žalobní důvod musí být tudíž zamítnut.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu ze zjevně nesprávných posouzení při použití článků 14, 18, 20 až 22 a 24 nařízení č. 806/2014

215 Žalobkyně tvrdí, že ocenění 2 provedené společností Deloitte nebylo „poctivé, obezřetné a realistické“ ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014. Mají tudíž za to, že ocenění 2 nemohlo podpořit napadené rozhodnutí a že SRB a Komise se dopustily zjevného pochybení, když měly za to, že program řešení krize splňuje požadavky článků 14, 18, 20 až 22 a 24 nařízení č. 806/2014.

216 V replice žalobkyně vysvětlují, že tímto žalobním důvodem tvrdí, že z hlediska článku 20 nařízení č. 806/2014 je ocenění 2 zjevně nesprávné, takže program řešení krize přijatý na základě tohoto ocenění je protiprávní.

217 Jak uvádí Komise, žalobkyně nevznášejí žádný konkrétní argument týkající se zjevných pochybení, kterých se dopustila při použití článků 14, 18, 21, 22 a 24 nařízení č. 806/2014.

218 Je tedy třeba mít za to, že tímto žalobním důvodem se žalobkyně spokojily s tvrzením, že ocenění 2 nebylo „poctivé, obezřetné a realistické“ ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014, a že se tedy Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení, když potvrdila program řešení krize v rozsahu, v němž je založen na ocenění 2.

219 V projednávané věci je třeba připomenout, že ocenění společnosti Banco Popular, které bylo provedeno před přijetím programu řešení krize, obsahuje dvě zprávy, jež jsou přiloženy k programu řešení krize.

220 Ocenění 1 ze dne 5. června 2017 vypracoval SRB na základě čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení č. 806/2014 a jeho cílem bylo poskytnout poznatky umožňující určit, zda byly splněny podmínky pro zahájení postupu řešení krize, v té podobě, jak jsou definovány v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

221 Ocenění 2 ze dne 6. června 2017 zpracovala společnost Deloitte jakožto nezávislý odborník na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014.

222 V programu řešení krize je uvedeno, že ocenění 2 bylo provedeno v souladu s čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 a s ohledem na naléhavost bylo jeho cílem odhadnout hodnotu aktiv a závazků společnosti Banco Popular, posoudit, jak by bylo zacházeno s akcionáři a věřiteli, pokud by společnost Banco Popular byla předmětem běžného úpadkového řízení, jakož i poskytnout informace umožňující přijmout rozhodnutí týkající se akcií a nástrojů účasti, které mají být převedeny, a umožňující SRB určit, co představuje obchodní podmínky pro účely nástroje převodu činnosti.

223 Společnost Deloitte uvedla v ocenění 2, že vycházela z požadavků stanovených článkem 36 směrnice 2014/59 (který odpovídá článku 20 nařízení č. 806/2014) a z kapitoly 3 konečného návrhu regulačních technických norem Evropského orgánu pro bankovnictví (EBA) č. 2017/05 a 2017/06 ze dne 23. května 2017 o ocenění pro účely řešení krize a o ocenění pro účely určení rozdílného zacházení plynoucího z řešení krize stanoveného směrnicí 2014/59.

224 Článek 36 odst. 15 směrnice 2014/59 opravňuje EBA k tomu, aby vypracoval návrhy regulačních technických norem upřesňujících kritéria, podle nichž musí být prováděna ocenění v rámci postupu řešení krize.

225 Kapitola 3 konečného návrhu regulačních technických norem EBA citovaných v bodě 223 výše se týká návrhu regulačních technických norem č. 2017/05 o ocenění pro účely řešení krize (dále jen „regulační technické normy“) a v souladu s čl. 36 odst. 15 směrnice 2014/59 obsahuje zejména návrh nařízení Komise v přenesené pravomoci, kterým se doplňuje směrnice 2014/59, pokud jde o regulační technické normy upřesňující kritéria týkající se metodiky pro posuzování hodnoty aktiv a závazků institucí nebo subjektů.

226 Dále je třeba uvést, že ke dni řešení krize nebyly tyto regulační technické normy závazné, neboť čl. 5 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 806/2014 stanoví, že na SRB, Radu a Komisi se vztahují závazné regulační a prováděcí technické normy vypracované orgánem EBA, pokud je Komise přijme. Tyto regulační technické normy byly začleněny do nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2018/345 ze dne 14. listopadu 2017, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o regulační technické normy upřesňující kritéria týkající se metodiky pro posuzování hodnoty aktiv a závazků institucí nebo subjektů (Úř. věst. 2018, L 67, s. 8).

227 V tomto ohledu je třeba uvést, že v článku 6.3 programu řešení krize SRB uvedl, že při rozhodování o odpisu a konverzi kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular vycházel z ocenění 2 ve znění doplněném a potvrzeném výsledky postupu prodeje, který vedl FROB.

228 Vzhledem k tomu, že ocenění 2 obsahuje složitá technická a ekonomická posouzení, je třeba přiznat SRB širokou posuzovací pravomoc, na základě níž dospěl k názoru, že ocenění 2 představuje platný základ pro rozhodování o opatřeních k řešení krize, jakož i Komisi, když potvrdila program řešení krize.

229 Na základě judikatury uvedené v bodech 104 až 109 výše je tedy přezkum prováděný Tribunálem přezkumem omezeným, jenž se omezuje na to, aby prověřil, zda se Komise nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když potvrdila program řešení krize v rozsahu, v němž se zakládal na ocenění 2. Je věcí žalobkyní, aby předložily důkazy, jež by postačovaly k tomu, aby byla vyloučena hodnověrnost ocenění 2.

230 Na podporu své argumentace směřující k prokázání, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení, žalobkyně v podstatě vznášejí tři výtky směřující k prokázání, že ocenění 2 nebylo „poctivé, obezřetné a realistické“ ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014. První výtkou zpochybňují spolehlivost ocenění 2 a jeho prozatímní povahu. V rámci druhé a třetí výtky zpochybňují posouzení provedené společností Deloitte zaprvé z důvodu, že úpravy rozvahy společnosti Banco Popular provedené společností Deloitte byly chybné, a zadruhé z důvodu, že rozpětí použité v ocenění 2 nebylo spolehlivé.

K první výtce týkající se spolehlivosti ocenění 2 a jeho prozatímní povahy

231 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že společnost Deloitte uvedla, že ocenění 2 nebylo spolehlivé z důvodu omezeného času na jeho přípravu a nedostatku dostupných informací.

232 V tomto ohledu je třeba uvést, že v dopise přiloženém k oznámení, jímž bylo ocenění 2 předáno SRB, společnost Deloitte uvedla, že byla s ohledem na velmi problematický stav likvidity ve společnosti Banco Popular vyzvána, aby provedla ocenění ve velmi krátké lhůtě. Hlavní část této práce byla omezena na dvanáct dnů počínaje dnem, kdy získala přístup k dokumentaci, zatímco za běžných podmínek by taková činnost trvala šest týdnů. Společnost Deloitte uvedla, že dostupné informace obsahovaly několik nedostatků a rozporů. Společnost Deloitte zmínila, že

ocenění musí být považováno za vysoce neurčité a za prozatímní ve smyslu článku 36 směrnice 2014/59 a že do něj byla na základě čl. 36 odst. 9 směrnice 2014/59, který odpovídá čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014, zahrnuta rezerva na dodatečné ztráty.

233 Článek 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 výslovně stanoví situaci, kdy v důsledku naléhavosti okolností daného případu není možné dodržet požadavky stanovené v odstavcích 7 a 9 tohoto článku, což odpovídá zejména situaci, kdy není možné doplnit ocenění určitými informacemi uvedenými v účetních knihách a evidenci. Toto ustanovení rovněž připouští, že u každého prozatímního ocenění může vyvstat nejistota, přičemž v druhém pododstavci stanoví, že prozatímní ocenění zahrnuje rezervu na dodatečné ztráty.

234 V souladu s tímto ustanovením se tak společnost Deloitte spokojila s uvedením, že vzhledem k tomu, že měla k provedení ocenění málo času, musela vycházet z neúplných informací, a upřesnila, že jí provedené ocenění je třeba považovat za prozatímní ocenění podle čl. 36 odst. 9 směrnice 2014/59.

235 Z článku 20 odst. 13 nařízení č. 806/2014 mimoto vyplývá, že naléhavost okolností umožnila, aby SRB pro účely přijetí programu řešení krize vycházel z ocenění 2 provedeného na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014.

236 Skutečnost, že společnost Deloitte konstatovala, že vzhledem k času, který byl k dispozici, byly určité informace neúplné, nestačí ke zpochybnění možnosti vycházet z ocenění 2 při přijímání programu řešení krize.

237 Dále je třeba zároveň s Komisí uvést, že na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 musí ocenění 2 provedené v naléhavé situaci dodržovat požadavky stanovené v odstavcích 1, 7 a 9 jen tehdy, „pokud je to za daných okolností přiměřeně proveditelné“. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, Komise tímto argumentem neuvedla, že SRB a ona sama mohly vycházet z ocenění, které není „poctivé, obezřetné a realistické“.

238 Kromě toho nejistoty, jež jsou vlastní ocenění 2, jsou zdůrazněny v regulačních technických normách, z nichž vyplývá, že při odhadu a diskontování peněžních toků, které může subjekt očekávat v souvislosti se stávajícími aktivy a pasivy, musí odhadce vycházet z poctivých, obezřetných a realistických předpokladů a zohlednit různé faktory a okolnosti.

239 Pokud jde konkrétně o odhady hodnoty zcizení, čl. 12 odst. 5 regulačních technických norem, jenž byl převzat do čl. 12 odst. 5 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, stanoví:

„Hodnotu zcizení odhadce určí na základě peněžních toků, které může, po odečtení nákladů zcizení a po odečtení očekávané hodnoty jakýchkoli případných poskytnutých záruk, subjekt rozumně očekávat za stávajících převládajících tržních podmínek při běžném prodeji nebo převodu aktiv nebo závazků. Pokud je to vhodné s ohledem na opatření, jež mají být přijata v rámci programu řešení krize, může odhadce určit hodnotu zcizení pomocí snížení o případnou slevu při urychleném prodeji na dostupnou tržní cenu tohoto prodeje nebo převodu. K určení hodnoty zcizení aktiv, jež nemají likvidní trh, odhadce zváží dostupné ceny na trzích, na kterých se obchoduje s obdobnými aktivy, nebo modelové výpočty s použitím dostupných tržních parametrů, s případným zohledněním slev pro nelikviditu.“

240 Článek 12 odst. 6 regulačních technických norem, jenž byl převzat do čl. 12 odst. 6 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, uvádí různé faktory, které odhadce vezme v úvahu a jež by mohly ovlivnit hodnoty zcizení a období zcizení.

241 Z toho vyplývá, že ocenění 2 je založeno na předpokladech a závisí na různých faktorech. V souladu s regulačními technickými normami se tak při určování hodnoty zcizení společnosti Banco Popular ke dni řešení krize společnost Deloitte opírala v ocenění 2 o odhady a prognózy do budoucnosti.

242 Je tedy třeba mít za to, že s ohledem na časová omezení a na dostupnost informací je každé prozatímní ocenění provedené na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 provázeno nejistotou a přibližnými odhady a že výhrady, jež uvedla společnost Deloitte, neznamenají, že by ocenění 2 nebylo „poctivé, obezřetné a realistické“ ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

243 Z toho vyplývá, že s ohledem na naléhavost situace měla Komise správně za to, že SRB mohl při přijímání programu řešení krize vycházet z ocenění 2 provedeného na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014.

244 Zadruhé žalobkyně zpochybňují skutečnost, že ocenění 2 bylo prozatímní. Tato skutečnost je v rozporu s tvrzením SRB, že nebude provedeno konečné následné ocenění podle čl. 20 odst. 11 nařízení č. 806/2014. Dále společnost Deloitte zahrnula rezervu na dodatečné ztráty jako nedílnou součástí ocenění. Přitom jelikož ocenění 2 musí být považováno za konečné, nemůže zahrnovat takovou rezervu.

245 Je třeba zaprvé připomenout, že čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 výslovně stanoví, že prozatímní ocenění zahrnuje rezervu na dodatečné ztráty a zadruhé, že na základě čl. 20 odst. 13 téhož nařízení takové ocenění, jako je ocenění 2, představuje platný základ pro přijetí programu řešení krize.

246 Skutečnost, že po přijetí napadeného rozhodnutí SRB uvedl, že neprovede konečné následné ocenění, nemůže mít za následek zpětnou změnu požadavků na provedení ocenění podle čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014.

247 Konečně žalobkyně ve svém vyjádření ke spisu SRB jako vedlejšího účastníka řízení tvrdí, že SRB stanovil parametry prodejního postupu v dopise o postupu na základě ocenění 2, přičemž uchazeče vybídl, aby předpokládali, že hodnota aktiv činí minus 2 miliardy eur. Nabídka ve výši 1 eura je ve skutečnosti zápornou nabídkou ve výši minus 2 miliardy eur.

248 V tomto ohledu stačí konstatovat, že tento argument je čistě spekulativní a je založen na nesprávném skutkovém zjištění, jelikož dopis o postupu, na který žalobkyně odkazují, byl sepsán FROB.

249 První výtka musí být tudíž zamítnuta.

Ke druhé výtce, týkající se úprav provedených společností Deloitte

250 Žalobkyně tvrdí, že úpravy směrem dolů provedené společností Deloitte v rozvaze společnosti Banco Popular byly chybné a bezdůvodně snížily hodnotu jejích čistých aktiv. Společnost Deloitte provedla úpravy, které značně přesahovaly rezervu uplatněnou společností Banco Santander poté, co nabyla společnost Banco Popular, a odhad obsažený v ocenění 2 se rovněž nemůže tolik lišit od hodnoty použité společností Banco Santander. Podle nich přijetí přístupu společnosti Banco Santander ve všech oblastech s výjimkou nevýrobních aktiv a nahrazení jejího ocenění nevýrobních aktiv základním scénářem společnosti Deloitte vede ke kladnému ocenění společnosti Banco Popular ve výši 1 miliardy eur. Mají za to, že odhad hospodářské hodnoty

společnosti Banco Popular uvedený v jejich doplňujícím znaleckém posudku, a to od 4,5 do 7,3 miliardy eur, je přesným ukazovatelem řádové hodnoty ocenění. Rozdíly mezi hodnotami, které uvedl jejich znalec, a hodnotami, jež uvedla společnost Banco Santander, jsou omezené a odráží skutečnost, že byli provedené pro různé účely, přičemž znalci žalobkyň usilovali o určení hospodářské hodnoty společnosti Banco Popular, zatímco ocenění ze strany společnosti Banco Santander bylo připraveno pro účetní účely.

251 Na základě svého doplňujícího znaleckého posudku zpochybňují analýzu úprav aktiv společnosti Banco Popular provedenou společností Deloitte, pokud jde o splácené úvěry, rezervy na právní rizika, odložené daňové pohledávky společnosti Banco Popular a vedlejší aktiva společnosti Banco Popular, ve formě společných podniků, dceřiných společností a přidružených podniků. Nezpochybňují úpravu nevýrobních aktiv společnosti Banco Popular provedenou při ocenění 2, ale úroveň úprav provedených společností Banco Santander. Mají za to, že společnost Deloitte nepřiznala nehmotným aktivům společnosti Banco Popular správnou hodnotu.

252 Pokud jde o použitou metodologii, společnost Deloitte v ocenění 2 uvedla, že scénářem, který byl brán v potaz pro účely určení hospodářské hodnoty, byl prodej banky s využitím nástroje převodu činnosti. V souladu s čl. 20 odst. 5 písm. f) nařízení č. 806/2014 bylo účelem tohoto ocenění poskytnout informace k rozhodnutí o aktivech, právech, závazcích nebo nástrojích účasti, které měly být převedeny, a k tomu, aby SRB mohl určit, co představuje obchodní podmínky pro účely čl. 24 odst. 2 písm. b) téhož nařízení.

253 Společnost Deloitte vysvětlila, že „[její] hospodářské ocenění má poskytnout odhad hodnoty, kterou může potenciální nabyvatel nabídnout za celou banku v otevřené, spravedlivé a soutěžní dražbě (‚hodnoty zcizení' ve smyslu článku 11 regulačních technických norem […])".

254 Z bodu 6 odůvodnění regulačních technických norem vyplývá, že u konkrétních opatření k řešení krize, jež orgán příslušný k řešení krize zvažuje, by měl být zvolen nejvhodnější základ pro měření (hodnota držení nebo hodnota zcizení).

255 Pokud jde o výběr základu pro měření, čl. 11 odst. 4 regulačních technických norem, který byl převzat do čl. 11 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, stanoví:

„Pokud opatření k řešení krize podle čl. 10 odst. 1 vyžadují, aby si aktiva a závazky ponechal subjekt, který je i nadále fungující institucí, použije odhadce jako vhodný základ pro měření hodnotu držení. Hodnota držení, je-li považována za spravedlivou, obezřetnou a realistickou, může předjímat normalizaci podmínek na trhu.

Hodnota držení se jako základ pro měření nepoužije v případech, kdy jsou aktiva převedena na společnost pro správu aktiv podle článku 42 směrnice 2014/59/EU nebo na překlenovací instituci podle článku 40 uvedené směrnice, nebo pokud se použije nástroj převodu činnosti podle článku 38 směrnice 2014/59/EU."

256 V souladu s čl. 12 odst. 4 regulačních technických norem, který byl převzat do čl. 12 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, se stanoví, že „[p]okud situace subjektu brání tomuto subjektu v držení aktiva nebo v pokračování v určité činnosti nebo pokud orgán příslušný k řešení krize k dosažení cílů řešení krize považuje za nutný prodej z jiných důvodů, očekávané peněžní toky se vztáhnou k hodnotám zcizení očekávaným během daného období zcizení".

257 Faktory, jež by měly být brány v úvahu při určení hodnoty zcizení pro účely použití nástroje převodu činnosti, jsou definovány v čl. 12 odst. 5 až 7 regulačních technických norem, který byl převzat do čl. 12 odst. 5 až 7 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345.

258 V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobkyně nezpochybňují rozhodnutí SRB použít nástroj převodu činností na společnost Banco Popular. Vzhledem k tomu, že ocenění 2 bylo provedeno s ohledem na skutečnost, že se použije nástroj převodu činností, byla hodnota zcizení použitá společností Deloitte správnou metodou pro posouzení hodnoty společnosti Banco Popular v rámci ocenění 2.

259 Je třeba poznamenat, že žalobkyně se při zpochybňování odhadu aktiv společnosti Banco Popular provedeného v rámci ocenění 2 opírají zaprvé o svůj doplňující znalecký posudek přiložený k replice a zadruhé o hodnotu, kterou použila společnost Banco Santander.

260 Zaprvé, pokud jde o doplňující znalecký posudek přiložený k replice, společnost Banco Santander tvrdí, že se opírá o nesprávnou metodologii.

261 V tomto ohledu znalecký posudek přiložený k žalobě uvádí, že „[v] případech, kdy je celý podnik prodán, a tato aktiva nebudou předmětem odděleného prodeje, máme za to, že základ hodnoty držení je přiměřený“. Navíc, jak uvádí společnost Banco Santander, doplňující znalecký posudek připojený k replice uvádí:

„Jak bylo uvedeno výše, při určení hospodářské hodnoty každého aktiva je třeba zkoumat, zda je vhodným základem ‚hodnota držení‘ […] nebo ‚hodnota zcizení‘[…]. Máme za to, že postup stanovení správné hodnoty popsaný společností Banco Popular je podobný tomu, který se vyžaduje, aby se provedl odhad připravený na základě „hodnoty držení“, jak je definován v článku 1 regulačních technických norem.“

262 Žalobkyně tvrdí, že jejich znalecké posudky poskytly odhad aktiv společnosti Banco Popular v souladu s pokyny definovanými v regulačních technických normách. Tvrdí, že v jejich znaleckých posudcích je hodnota banky odhadnuta podle předpokladu trvání podniku, přičemž se odhadují peněžní toky, které by banka vytvořila tím, že si ponechá nebo převede určitá aktiva. Tvrdí, že v závislosti na očekávání nabyvatele by se měli jednotlivé kategorie aktiv měřit podle to, zda jsou drženy nebo zcizovány. Přístup použitý v doplňujícím znaleckém posudku žalobkyň je v souladu s čl. 11 odst. 4 regulačních technických norem, podle kterého musí odhadce při prodeji podniku, jenž je i nadále fungující institucí, tak jako je to v projednávaném případě, použít hodnotu držení.

263 Jak uznávají žalobkyně, jejich znalecké posudky se pro účely odhadu hodnoty jednotlivých kategorií aktiv společnosti Banco Popular zakládaly na hodnotě držení, a nikoli na hodnotě zcizení.

264 Stačí přitom konstatovat, že čl. 11 odst. 4 regulačních technických norem, citovaný v bodě 255 výše, výslovně stanoví, že hodnota držení se jako základ pro měření nepoužije, pokud se použije nástroj převodu činnosti.

265 Kromě toho se zdá, že z argumentů žalobkyň vyplývá, že k odůvodnění metody použité v jejich znaleckém posudku zohledňují hodnotu, za kterou by byl sám nabyvatel ochoten zcizit celou společnost Banco Popular nebo její část, jakmile ji nabude.

266 Ve svých vyjádřeních ke spisu vedlejšího účastníka společnosti Banco Santander tak tvrdí, že jejich znalecké posudky umožnily odhadnout hospodářskou hodnotu společnosti Banco Popular za předpokladu trvání podniku. Uvádějí, že podle očekávání nabyvatele, pokud jde o to, co chce učinit, by se měly různé kategorie aktiv oceňovat podle toho, zda jsou drženy či převáděny. Dodávají, že by například bylo možné očekávat, že nabyvatel v určité lhůtě zcizí nevýrobní aktiva, ale přál by si držet splácené úvěry, které generují příjmy. V závislosti na okolnostech případu by měla být aktiva oceňována podle hodnoty zcizení nebo hodnoty držení.

267 Tyto argumenty vznikají z nejasností. Účelem ocenění 2 bylo určit hodnotu společnosti Banco Popular v rámci použití nástroje převodu činností, to znamená určit hodnotu, za kterou by byl potenciální nabyvatel připraven nabýt společnost Banco Popular ke dni řešení krize. Společnost Deloitte ve zprávě o ocenění 2 uvádí, že cílem jejího ekonomického hodnocení je poskytnout odhad hodnoty, kterou by potenciální nabyvatel mohl nabídnout za celou banku. Nejednalo se, jak se zřejmě domnívají žalobkyně, o odhad hodnoty společnosti Banco Popular po jejím prodeji nabyvateli, v závislosti na tom, jaká aktiva si nabyvatel přeje zcizit nebo zachovat.

268 Z toho vyplývá, že metodika použitá ve znaleckých posudcích poskytnutých žalobkyněmi neodpovídá metodice, kterou měla společnost Deloitte použít při ocenění. Mimoto, jak zdůrazňuje Komise, doplňující znalecký posudek se opírá o údaje z doby po nabytí společnosti Banco Popular společností Banco Santander, které tedy nejsou relevantní pro posouzení odhadu provedeného v rámci ocenění 2, jehož cílem bylo určit hodnotu zcizení pro potenciálního nabyvatele před řešením krize.

269 Je tedy třeba mít za to, že tyto znalecké posudky nejsou relevantní pro určení, zda ocenění 2 správně odhadlo hodnotu aktiv společnosti Banco Popular. Konkrétně odhad hospodářské hodnoty společnosti Banco Popular od 4,5 do 7,3 miliardy eur v doplňujícím znaleckém posudku je založen na nesprávné metodice, a proto není relevantní. Srovnání výsledků odhadů různých kategorií aktiv obsažených zaprvé v doplňujícím znaleckém posudku a zadruhé v ocenění 2 provedené žalobkyněmi musí být považováno za irelevantní.

270 Zadruhé žalobkyně odkazují na úpravy provedené společností Banco Santander po nabytí společnosti Banco Popular, když předložila rozvahu společnosti Banco Popular. Tvrdí, že odhad hospodářské hodnoty společnosti Banco Popular v ocenění 2 nelze považovat za „poctivý, obezřetný a realistický“, neboť se liší od odhadu použitého nabyvatelem.

271 Je třeba konstatovat, stejně jako SRB, že účetnictví akvizic společnosti Banco Santander nelze srovnávat s výsledky ocenění 2, jelikož neodpovídají témuž účelu a nepoužívají stejnou metodiku.

272 V tomto ohledu žalobkyně v replice připouštějí, že ocenění provedené společností Banco Santander mělo jiný cíl než ocenění provedené jejími znalci a že jeho cílem nebylo odhadnout hospodářskou hodnotu společnosti Banco Popular, ale její účetní hodnotu.

273 Cílem ocenění 2 bylo dále určit hodnotu zcizení společnosti Banco Popular ve vztahu k veškerým potenciálním nabyvatelům. Jak přitom zdůrazňuje SRB, účetnictví Banco Santander přikládá zvláštní hodnotu aktivům a pasivům společnosti Banco Popular po začlenění této banky do jejích operací v souladu s účetními pravidly.

274 V každém případě je třeba mít za to, že hospodářskou hodnotou připisovanou společnosti Banco Popular společností Banco Santander ke dni přijetí programu řešení krize je hodnota uvedená v její nabídce převzetí, tedy jedno euro.

275 Kromě toho je třeba odmítnout jako irelevantní argumenty žalobkyň, jejichž cílem je zpochybnit úpravy týkající se nevýrobních aktiv provedené společností Banco Santander po řešení krize.

276 Podpůrně se žalobkyně ve svých vyjádřeních ke spisům vedlejších účastníků domnívají, že i kdyby aktiva společnosti Banco Popular měla být oceněna podle hodnoty zcizení jednotlivých aktiv, která si měla společnost Banco Popular ponechat v držbě při nepřetržitém pokračovaní v činnosti, hodnota společnosti Banco Popular by byla mezi 1,5 a 4,3 miliardami eur.

277 V tomto ohledu žalobkyně poskytly jen číselnou tabulku obsahující srovnání hodnoty Banco Popular odhadnuté společností Deloitte v ocenění 2, společnostá Banco Santander a v jejich znaleckém posudku, a to s úpravami i bez úprav. Poskytnutí výsledků výpočtů jejich znalců po úpravě bez dalšího vysvětlení použité metody a povahy provedených úprav však Tribunálu neumožňuje pochopit dosah tohoto argumentu.

278 Z této tabulky například vyplývá, že řádek odpovídající „úpravě hodnoty aktiv“ v doplňujícím znaleckém posudku vedl k rozpětí od 5,2 do 7,9 miliard eur a že stejná hodnota „po úpravě“ činí 8,2 až 11 miliardy eur. Žalobkyně neposkytují žádné vysvětlení k takovým rozdílům.

279 Zatřetí žalobkyně v replice vznášejí specifické argumenty, jejichž cílem je zpochybnit metodu použitou společností Deloitte při ocenění určitých kategorií aktiv.

280 Pokud jde o splácené úvěry, žalobkyně uvádí, že společnost Deloitte v ocenění 2 uznala, že nepoužila metodu diskontovaných peněžních toků (*Discounting Cash Flows*), ale metodu, která nebyla vhodná, a to IFRS 9 [*International Financial Reporting Standard* (Mezinárodní standardy účetního výkaznictví)], jenž se zabývá účtováním finančních nástrojů.

281 Pokud je o úvěry a pohledávky, společnost Deloitte v ocenění 2 uvedla:

„[…] v tomto portfoliu nebylo možné použít dostatečně spolehlivý přístup k modelování úplných diskontovaných peněžních toků. Namísto toho jsme s ohledem na dostupné údaje a čas uvažovali o dvou přístupech v oblasti ocenění:

přístup „zdola nahoru“ upravený v závislosti na očekávaných ztrátách, který zohledňuje údaje týkající se podkladové expozice banky v případě selhání, pravděpodobnost selhání během životnosti (odhadovanou na základě pravděpodobnosti selhání poskytnuté v daném okamžiku) a ztráty v případě selhání, a který upravuje parametry na základě tržních referenčních hodnot, referenčních hodnot Národní banky Španělska pro ztráty v případě selhání a analýzy společnosti Deloitte, to vše na základě konzervativních předpokladů. Tento přístup v zásadě odráží způsob, jakým by bankovní nabyvatel v budoucnu spravoval portfolia […]“

282 Společnost Deloitte uvedla, že její metoda výpočtu hospodářské hodnoty úvěrů a pohledávek spočívá v odhadu očekávané ztráty úvěrů a vysvětlila parametry zvolené pro určení expozice riziku selhání a pravděpodobnosti selhání.

283 Je třeba mít za to, že tato metoda je v souladu s regulačními technickými normami.

284 V tomto ohledu je třeba uvést, že při ocenění úvěrů a pohledávek existují nejistoty, které jsou vysvětleny v čl. 8 písm. a) regulačních technických norem, převzatých v čl. 8 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, podle kterého:

„Odhadce se zvlášť zaměří na oblasti s velkou mírou nejistoty ocenění, jež mají významný dopad na celkové ocenění. U těchto oblastí odhadce poskytne výsledky ocenění ve formě co nejpřesnějších bodových odhadů a případně rozpětí hodnot, jak je stanoveno v čl. 2 odst. 3. Těmito složkami jsou:

a) úvěry nebo úvěrová portfolia, u nichž očekávané peněžní toky závisí na schopnosti, ochotě nebo motivaci protistrany plnit své závazky, pokud tato očekávání vycházejí z předpokladů spojených s mírami prodlení, pravděpodobností selhání, se ztrátovostí ze selhání nebo s vlastnostmi nástrojů, zejména nasvědčují-li tomu modely ztrát pro určité portfolio úvěrů.“

285 Na stranách 4 až 11 přílohy k ocenění 2 navíc společnost Deloitte vysvětlila úpravy, jež provedla v souvislosti s oceněním úvěrů a pohledávek, zejména z pohledu rizik platební neschopnosti. Žalobkyně nevznáší žádný argument, jímž by tyto úpravy zpochybnily.

286 Žalobkyně kromě toho připouštějí, že s ohledem na omezenou lhůtu, kterou měla společnost Deloitte k dispozici, nemohla tato společnost provést úplnou a důkladnou analýzu diskontovaných peněžních toků.

287 Pokud jde o argumenty, že standard IFRS 9, který je účetním standardem, nebyl vhodný, stačí uvést, že společnost Deloitte v ocenění 2 uvedla, že „i když chápeme, že nový IFRS 9 bude znamenat zvýšení rezerv, nezmění to výpočty provedené v tomto případě“. Z toho vyplývá, že společnost Deloitte tuto metodu nepoužila a že argumenty žalobkyň jsou irelevantní.

288 Pokud jde o ocenění úprav rezerv pro právní rizika, je třeba konstatovat, že srovnání provedené žalobkyněmi mezi oceněním 2 a oceněním 3, provedené po přijetí napadeného rozhodnutí, není relevantní. Stačí poznamenat, že ocenění 3 bylo provedeno podle metody a za účelem, které se lišili od metody a účelu ocenění 2. Stejně tak není relevantní srovnání s hodnocením provedeným společností Bankia na základě článku v tisku, a to tím spíše, že není upřesněno, zda toto hodnocení zahrnovalo všechna právní rizika analyzovaná v ocenění 2, ani zda byly výsledky skutečně srovnatelné.

289 Pokud jde o ocenění odložených daňových pohledávek, žalobkyně připouštějí, že je nejisté a značně závisí na nabyvateli. Domnívají se, že rozpětí zvolené společností Deloitte je příliš úzké, což mělo SRB a Komisi naznačit, že přístup společnosti Deloitte není vhodný, a toto rozpětí neodpovídá úpravě provedené společností Banco Santander.

290 Společnost Deloitte na stránce 32 přílohy k ocenění 2 zejména uvedla, že ocenění nechráněných odložených daňových pohledávek závisí na nabyvateli, zejména pak na tom, zda se jedná o španělský nebo zahraniční subjekt, a že pokud je nabyvatelem španělská banka, vymahatelnost těchto pohledávek i jejich uznání v rozvaze závisí na obchodním plánu společnosti Banco Popular a na obchodním plánu nabyvatele. V příloze k ocenění 2 je zmíněno, že společnost Deloitte ve svém hodnocení všechny tyto možnosti zohledňuje.

291 Žalobkyně nevysvětlují, jakým způsobem by nejistoty zdůrazněné společností Deloitte odůvodňovaly provedení odlišných úprav v nejlepším a nejhorším scénáři. V tomto ohledu se znalec v doplňujícím znaleckém posudku připojeném k replice spokojuje s uvedením „překvapivého“ charakteru tohoto rozpětí. Kromě toho je třeba připomenout, že srovnání s úpravami provedenými společností Banco Santander není relevantní.

292 Pokud jde o ocenění nehmotných aktiv, žalobkyně tvrdí, že společnost Deloitte nepřisoudila žádnou hospodářskou hodnotu zaprvé nehmotným aktivům souvisejícím se základními vklady *(Core Deposit Intangibles)*, ačkoli se výběry pravděpodobně týkaly nejméně stabilních vkladů, ani zadruhé značce Banco Popular, ačkoli značce Banco Pastor přiznala minimální hodnotu. Podle žalobkyň tento přístup postačoval k učinění závěru, že ocenění 2 nebylo spolehlivé.

293 Zaprvé měla společnost Deloitte v rámci ocenění 2 za to, že pokud jde o nehmotná aktiva spojená se základními vklady, případný nabyvatel by jim nepřikládal žádnou hodnotu z důvodu významných výběrů vkladů k datu ocenění.

294 Je třeba uvést, že s ohledem na rozsah odlivu likvidity ke dni, ke kterému bylo provedeno ocenění 2, žádná skutečnost neumožňuje tvrdit, jak to činí žalobkyně, že většina stálých vkladů zůstala v bance.

295 Zadruhé společnost Deloitte vysvětlila, pokud jde o obchodní majetek společnosti Banco Popular, že potenciální nabyvatel nepřikládá žádnou hodnotu již existujícímu obchodnímu majetku, jelikož se nejedná o aktivum identifikovatelné v kontextu podnikové kombinace. Uvedla, že vzhledem k silné přítomnosti značky Banco Pastor v Galicii by tato značka měla pro třetí stranu hodnotu a odhadla rozpětí hodnoty pomocí metody licenčních poplatků, která je nejpoužívanější metodou pro oceňování značek.

296 Žalobkyně neuplatňují žádný specifický argument, jenž by mohl tato vysvětlení zpochybnit.

297 Pokud jde o ocenění společných podniků, dceřiných společností a přidružených podniků, žalobkyně se omezují na tvrzení, že na základě aktuálních analytických zpráv a skutečných nebo tvrzených transakcí je částka použitá společností Deloitte podhodnocená a přiměřený odhad je 1,5 miliard eur.

298 Stačí zaprvé konstatovat, že žalobkyně neprokázaly základ, z něhož tento odhad vychází, a dále že tyto argumenty neumožňují určit pochybení, kterých se dopustila společnost Deloitte při ocenění 2.

299 Kromě toho je třeba připomenout, že na základě článku 21 statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 76 písm. d) jednacího řádu Tribunálu musí všechny žaloby uvádět předmět sporu a stručný popis dovolávaných žalobních důvodů. Podle ustálené judikatury je pro to, aby byla žaloba přípustná, nezbytné, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly, přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby. Ačkoliv obsah žaloby lze podpořit a doplnit v konkrétních bodech odkazy na určité výňatky z písemností, které tvoří její přílohu, obecný odkaz na ostatní písemnosti, byť přiložené k žalobě, nemůže zhojit neexistenci základních prvků právní argumentace, jež podle výše připomenutých ustanovení musí být uvedeny v žalobě [viz rozsudky ze dne 17. září 2007, Microsoft v. Komise, T-201/04, EU:T:2007:289, bod 94 a citovaná judikatura, a ze dne 5. října 2020, HeidelbergCement a Schwenk Zement v. Komise, T-380/17, EU:T:2020:471, bod 92 (nezveřejněný) a citovaná judikatura]. Tribunálu mimoto nepřísluší, aby v přílohách vyhledával a zjišťoval žalobní důvody

a argumenty, které by mohl považovat za důvody a argumenty tvořící základ žaloby, jelikož přílohy mají pouze důkazní a pomocnou funkci (viz rozsudky ze dne 17. září 2007, Microsoft v. Komise, T-201/04, EU:T:2007:289, bod 94 a citovaná judikatura, a ze dne 24. září 2019, Nizozemsko a další v. Komise, T-760/15 a T-636/16, EU:T:2019:669, bod 114 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 11. září 2014, MasterCard a další v. Komise, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, bod 41 a citovaná judikatura).

300 Jelikož replika neobsahuje žádné argumenty, nemohou být přezkoumány obecné odkazy žalobkyň na doplňující znalecký posudek uvedený v její příloze.

301 Je třeba uvést, že v rámci ocenění 2 společnost Deloitte vysvětlila u každé kategorie aktiv metodu použitou k jejich ocenění a nejistoty odůvodňující provedené úpravy. Z výše uvedeného vyplývá, že argumenty žalobkyň nezpochybňují úpravy provedené společností Deloitte v rámci ocenění 2 týkající se různých kategorií aktiv společnosti Banco Popular a neumožňují dospět k závěru, že ocenění 2 nebylo v souladu s čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014 „poctivé, obezřetné a realistické“.

302 Podpůrně žalobkyně rovněž tvrdí, že ocenění provedené společností Deloitte v rámci ocenění 2 ve vztahu ke čtyřem klíčovým prvkům, které nejsou dotčeny použitelnou metodou ocenění, vedlo k podhodnocení hodnoty společnosti Banco Popular o 4,8 až 5 miliard eur. Žalobkyně odkazují na úpravu odložených daňových pohledávek, nezohlednění nehmotných aktiv, zejména těch, která souvisí se základními vklady, nadhodnocení nepředvídaných právních událostí a podhodnocení hodnoty společných podniků, dceřiných společností a přidružených podniků uvedené v ocenění 2.

303 V tomto ohledu stačí konstatovat, že se žalobkyně zaprvé omezují na porovnání odhadů uvedených v ocenění 2 a odhadů uvedených v jejich doplňujícím znaleckém posudku. Kromě toho nevysvětlují, z jakého důvodu je pro ocenění těchto čtyř kategorií aktiv metoda ocenění nepodstatná.

304 Druhou výtku je tudíž třeba zamítnout.

Ke třetí výtce týkající se rozpětí použitého v ocenění 2

305 Žalobkyně tvrdí, že rozsah rozpětí uvedeného v ocenění 2 a skutečnost, že se odchyluje od nedávných ocenění čistých aktiv společnosti Banco Popular, měli upozornit SRB a Komisi na skutečnost, že toto ocenění nebylo „poctivé, obezřetné a realistické“ a neposkytovalo spolehlivý základ pro přijetí programu řešení krize.

306 V tomto ohledu je třeba připomenout, že společnost Deloitte v ocenění 2 uvedla, že výsledek jejího ocenění se pohybuje v rozmezí od 1,3 miliardy eur do minus 8,2 miliardy eur, přičemž nejlepší odhad se pohyboval uprostřed tohoto rozmezí na hodnotě minus 2 miliardy eur.

307 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že rozsah rozpětí uvedeného v ocenění 2 ukazuje, že toto rozpětí nebylo spolehlivé.

308 Je třeba uvést, že rozsah rozpětí je odůvodněn metodou použitou v ocenění 2.

309 V tomto ohledu, pokud jde o metodologii použitou v ocenění 2, společnost Deloitte uvedla, že zvolila přístup podle jednotlivých kategorií, přičemž pro účely odhadu ztrát a zisků upravila účetní hodnoty u jednotlivých tříd aktiv a závazků a provedla další úpravy hodnoty, jež by učinil každý nabyvatel. Pro každou třídu aktiv a závazků tak vytvořila rozpětí hodnot.

310 Tato metoda je v souladu s čl. 2 odst. 3 regulačních technických norem, který byl převzat do čl. 2 odst. 3 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, který stanoví:

„Odhadce poskytne co nejpřesnější bodový odhad hodnoty daného aktiva, závazku nebo jejich kombinace. Kde je to vhodné, poskytnou se výsledky ocenění také ve formě rozpětí hodnot.“

311 Součet nejnižších hodnot pro každou třídu aktiv a pasiv tak poskytl spodní odhad rozpětí hodnot a součet nejvyšších hodnot poskytl horní odhad rozpětí hodnot. Tato metoda tedy vysvětluje rozsah rozpětí hodnot použitý v ocenění 2. Mimoto je třeba připomenout, že z analýzy první výtky vyplývá, že stanovení hodnoty zcizení vychází z odhadů, které sebou nesou určité nejistoty odůvodňující volbu prezentace výsledků ve formě rozpětí.

312 Navíc, jak zdůrazňuje Komise, s ohledem na rozsah celkové rozvahy společnosti Banco Popular, s hodnotou převyšující 130 miliard eur, představoval rozdíl mezi oběma hodnotami rozpětí pouze přibližně 7 % rozvahy.

313 V replice žalobkyně tvrdí, že toto srovnání není relevantní a že rozsah rozpětí, tedy 9,5 miliard eur, musí být srovnán s hodnotou čistých aktiv společnosti Banco Popular, tedy 10,78 miliard eur.

314 V tomto ohledu je třeba na jedné straně konstatovat, že odkaz Komise na velikost rozvahy společnosti Banco Popular nemá za cíl posoudit správnost rozpětí, ale pouze relativizovat jeho rozsah. Na druhé straně rozdíl mezi nejlepším a nejhorším scénářem ocenění, který použila společnost Deloitte, nepředstavuje údaj srovnatelný s účetní hodnotou čistých aktiv společnosti Banco Popular.

315 Zadruhé žalobkyně uvádějí, že společnost Banco Popular prošla v roce 2016 zátěžovým testem a že ačkoli Banco Popular čelila problémům s likviditou, ke dni 31. března 2017 její čistá aktiva činila 10,78 miliardy eur a její hlavní činnost týkající se malých a středních podniků (MSP) zůstávala zisková.

316 V tomto ohledu zaprvé stačí konstatovat, že zátěžový test společnosti Banco Popular z roku 2016, zveřejněný v červenci 2016, se tedy týká situace Banco Popular několik měsíců před přijetím programu řešení krize a nelze mít za to, že poskytuje údaje o finančním vývoji Banco Popular. Kromě toho odkaz na čistá aktiva není relevantní, jelikož odráží pouze účetní hodnotu společnosti Banco Popular, a nikoli hodnotu zcizení ke dni řešení krize.

317 Je tedy třeba zamítnou třetí výtku.

318 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně neprokázaly, že ocenění 2 nebylo „poctivé, obezřetné a realistické“ ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

319 Je třeba dospět k závěru, že se Komise nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když potvrdila program řešení krize v rozsahu, v němž se zakládal na ocenění 2.

320 Čtvrtý žalobní důvod musí být proto zamítnut jako neopodstatněný.

K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva být vyslechnut

321 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila jejich právo být vyslechnuty tím, že přijala napadené rozhodnutí, aniž jim dala možnost předložit vyjádření. Tvrdí, že v průběhu postupu řešení krize nebyly vyslechnuty, přestože jejich zájmy byly napadeným rozhodnutím bezprostředně a osobně dotčeny. Komise je v souladu s článkem 41 Listiny povinna zajistit, aby byly žalobkyně vyslechnuty, i když to nařízení č. 806/2014 nestanoví.

322 Žalobkyně mají za to, že kdyby SRB a Komise dodržely jejich právo být vyslechnuty, mohly užitečně předložit vyjádření i v krátké lhůtě. Žalobkyně by se mohly zabývat otázkou správného ocenění společnosti Banco Popular a s ohledem na důkazy předložené ve čtvrtém žalobním důvodu je pravděpodobné, že by SRB nebo Komise měli jiný názor na ocenění společnosti Banco Popular, což by vedlo k přijetí jiného programu řešení krize, než který byl schválen napadeným rozhodnutím.

323 Komise tvrdí, že postup stanovený v článku 18 nařízení č. 806/2014 vede k přijetí opatření s obecnou působností, pokud jde o akcionáře a věřitele instituce podléhající opatření k řešení krize, a že článek 41 Listiny se nepoužije. Podpůrně má za to, že skutečnost, že žalobkyně nemohly být vyslechnuty, je odůvodněna na základě čl. 52 odst. 1 Listiny.

324 Je třeba připomenout, že čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny stanoví, že právo na řádnou správu zahrnuje právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout.

325 Právo být vyslechnut zaručuje každému možnost užitečným a účinným způsobem vyjádřit své stanovisko v průběhu správního řízení před přijetím každého rozhodnutí, které by se mohlo nepříznivě dotknout jeho zájmů. Dále je třeba upřesnit, že právo být vyslechnut sleduje dvojí cíl. Zaprvé slouží šetření věci a co nejpřesnějšímu a nejsprávnějšímu zjištění skutkových okolností a zadruhé umožňuje zajistit účinnou ochranu dotčené osoby. Účelem práva být vyslechnut je především zaručit, že každé rozhodnutí nepříznivě zasahující do právního postavení bude přijato s plnou znalostí okolností věci, a má zejména za cíl umožnit příslušnému orgánu napravit pochybení nebo dotčené osobě uplatnit takové skutečnosti týkající se její osobní situace, jež mohou ovlivnit, zda rozhodnutí bude, či nebude přijato, anebo zda bude mít takový, či jiný obsah (viz rozsudek ze dne 4. června 2020, ESVČ v. De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, body 68 a 69 a citovaná judikatura).

326 Je třeba uvést, že Soudní dvůr zdůraznil význam práva být vyslechnut a jeho velmi širokou působnost v unijním právním řádu, když měl za to, že toto právo musí být dodrženo v každém řízení, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do právního postavení. V souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora je třeba právo být vyslechnut dodržovat i v případě, že použitelná právní úprava takový formální požadavek výslovně nestanoví (viz rozsudky ze dne 22. listopadu 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, body 85 a 86 a citovaná judikatura; ze dne 18. června 2020, Komise v. RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, bod 67 a citovaná judikatura, a ze dne 7. listopadu 2019, ADDE v. Parlament, T-48/17, EU:T:2019:780, bod 89 a citovaná judikatura).

327 Vzhledem k tomu, že je zásada práva na obhajobu, která zahrnuje i právo být vyslechnut, základní a obecnou zásadou unijního práva, nelze její uplatnění právním předpisem vyloučit ani omezit a její dodržování musí být zajištěno jak v případě, že není specificky upravena, tak v případě, že právní předpis sám uvedenou zásadu nerespektuje (viz rozsudek ze dne 18. června 2014, Španělsko v. Komise, T-260/11, EU:T:2014:555, bod 62 a citovaná judikatura).

328 Nejprve je třeba uvést, že účelem programu řešení krize přijatým FROB je řešení krize společnosti Banco Popular, která tedy musí být považována za osobu, jíž bylo určeno individuální opatření a jejíž právo být vyslechnuta je zaručeno prostřednictvím čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny.

329 Je tak třeba vzít v úvahu skutečnost, že žalobkyním není určen program řešení krize, který nepředstavuje individuální opatření přijaté vůči nim, ani jim není určeno napadené rozhodnutí, jímž byl tento program řešení krize schválen.

330 Současně je však třeba uvést, že SRB vykonal v souladu s čl. 21 odst. 1 nařízení č. 806/2014 pravomoc k odpisu nebo konverzi kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular.

331 Ačkoli postup, v němž SRB přijal program řešení krize, nepředstavuje individuální postup zahájený ve vztahu k žalobkyním, může vést k přijetí opatření, které by se mohlo nepříznivě dotknout jejich zájmů jakožto držitelů kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular.

332 V judikatuře Soudního dvora uvedené v bodě 326 výše je přitom právo být vyslechnut vykládáno široce, a sice v tom smyslu, že musí být zaručeno každé osobě v řízení, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do jejího právního postavení.

333 Dále zaprvé nařízení č. 806/2014 v souladu se svým bodem 121 odůvodnění dodržuje základní práva a ctí práva, svobody a zásady uznané zejména v Listině, a zejména právo na obranu, a mělo by být prováděno v souladu s těmito právy a zásadami. Nařízení č. 806/2014 kromě toho neobsahuje žádné ustanovení, které by vylučovalo nebo výslovně omezovalo právo být vyslechnut během postupu řešení krize, jež náleží akcionářům nebo držitelům kapitálových nástrojů dotčeného subjektu.

334 V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobkyně nevznášejí námitku protiprávnosti vůči nařízení č. 806/2014 v rozsahu, v němž nestanoví předchozí vyslechnutí držitelů kapitálových nástrojů před přijetím programu řešení krize. Tvrdí, že právo být vyslechnut jim mělo být přiznáno v rámci postupu řešení krize společnosti Banco Popular na základě čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny.

335 Nicméně v případě, že by se akcionáři a věřitelé subjektu, na který se vztahuje opatření k řešení krize, mohli dovolávat práva být vyslechnut v rámci postupu řešení krize, může výkon tohoto práva podléhat omezením v souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny.

336 Článek 52 odst. 1 Listiny stanoví:

„Každé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto listinou musí být stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod. Při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, když jsou nezbytná a skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.“

337 Soudní dvůr měl za to, že základní práva včetně dodržení práva na obhajobu nepředstavují absolutní práva, nýbrž mohou obsahovat omezení za podmínky, že tato omezení skutečně odpovídají cílům obecného zájmu sledovaným dotčeným opatřením a nejsou vzhledem ke sledovanému cíli nepřiměřeným a nepřípustným zásahem do samotné podstaty takto zaručených práv (viz rozsudky ze dne 10. září 2013, G. a R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, bod 33 a citovaná judikatura, a ze dne 20. prosince 2017, Prequ Italia, C-276/16, EU:C:2017:1010, bod 50 a citovaná judikatura).

338 Z toho vyplývá, že mohla být odůvodněna skutečnost, že v rámci postupu řešení krize nedošlo k tomu, že by SRB nebo Komise žalobkyně vyslechli jakožto držitele kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular.

339 Je třeba připomenout, že v čl. 4 odst. 2 programu řešení krize se SRB domníval, že řešení krize společnosti Banco Popular je v souladu s veřejným zájmem v rozsahu, v němž je nezbytné a přiměřené z hlediska dosažení dvou účelů uvedených v čl. 14 odst. 2 nařízení č. 806/2014, a sice zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu a zajistit kontinuitu zásadních funkcí společnosti Banco Popular. Uvedl, že likvidace společnosti Banco Popular podle běžného úpadkového řízení by neumožnila dosáhnout těchto cílů ve stejném rozsahu. V napadeném rozhodnutí Komise výslovně schválila důvody, které SRB uvedl k odůvodnění nutnosti opatření k řešení krize ve veřejném zájmu.

340 V projednávané věci může být omezení práva žalobkyň být vyslechnut odůvodněno zaprvé cílem stability finančních trhů a zadruhé nutností zajistit účinnost řešení krize společnosti Banco Popular, jež mělo být provedeno rychle.

341 Především je třeba uvést, že některé z bodů odůvodnění nařízení č. 806/2014, zejména body 12, 58 a 61 odůvodnění tohoto nařízení, uvádějí, že jedním z cílů, jež sledují mechanismy pro řešení krizí zavedené tímto nařízením, je stabilita finančních trhů.

342 Podle čl. 18 odst. 5 nařízení č. 806/2014 se navíc opatření k řešení krize považují za opatření ve veřejném zájmu, pokud jsou nezbytná pro dosažení jednoho nebo více účelů řešení krize stanovených v článku 14 téhož nařízení, jsou ve vztahu k uvedeným účelům přiměřená a likvidací subjektu v běžném úpadkovém řízení by uvedených účelů řešení krize ve stejné míře nebylo dosaženo. Mezi účely řešení krize uvedené v článku 14 nařízení č. 806/2014 patří konkrétně „zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména zabráněním šíření krize, mimo jiné v rámci tržní infrastruktury, a udržením tržní disciplíny“, jakož i „chránit veřejné finanční prostředky tím, že se minimalizuje spoléhání se na mimořádnou veřejnou finanční podporu“.

343 V tomto ohledu Soudní dvůr uvedl, že finanční služby hrají v hospodářství Unie ústřední roli. Banky a úvěrové instituce jsou pro podniky působící na jednotlivých trzích zásadním zdrojem financování. Banky jsou navíc často propojeny a mnoho z nich působí v mezinárodním měřítku. Existuje proto nebezpečí, že se selhání jedné či více bank rychle rozšíří i na další banky v dotčeném členském státě nebo v jiných členských státech. To s sebou následně nese riziko přelití negativních účinků do dalších hospodářských odvětví (rozsudky ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 50; ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 72, a ze dne 25. března 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, bod 108).

344 Soudní dvůr rozhodl, že je naléhavým veřejným zájmem cíl spočívající v zajištění stability finančního systému při současném zamezení nadměrným veřejným výdajům a minimalizaci narušení hospodářské soutěže (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 69).

345 Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) měl ve svém rozhodnutí ze dne 1. dubna 2004, Camberrow MM5 AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799, bod 6), za to, že v hospodářsky tak citlivých oblastech, jako je stabilita bankovního systému, náleží státům široká

posuzovací pravomoc, a tudíž okolnost, že akcionář nemá možnost se účastnit postupu vedoucího k prodeji banky, není nepřiměřená vzhledem k oprávněným cílům spočívajícím v ochraně práv věřitelů a v zajištění řádné správy insolvence banky.

346 Je třeba zmínit rovněž rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Dowling a další (C-41/15, EU:C:2016:836), vydaný na základě žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu článků 8, 25 a 29 druhé směrnice Rady 77/91/EHS ze dne 13. prosince 1976 o koordinaci ochranných opatření, která jsou na ochranu zájmů společníků a třetích osob vyžadována v členských státech od společností ve smyslu čl. [54 druhého pododstavce SFEU] při zakládání akciových společností a při udržování a změně jejich základního kapitálu, za účelem dosažení rovnocennosti těchto opatření (Úř. věst. 1977, L 26, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 126). Tato věc se týkala mimořádného opatření vnitrostátních orgánů, které mělo prostřednictvím zvýšení základního kapitálu zabránit úpadku takové společnosti, jenž by podle předkládajícího soudu ohrozil finanční stabilitu Unie. Soudní dvůr měl za to, že ochrana, kterou druhá směrnice 77/91 poskytuje akcionářům a věřitelům akciové společnosti, pokud jde o její základní kapitál, se na takové vnitrostátní opatření, jež bylo přijato ve stavu vážného narušení hospodářství a finančního systému členského státu a jehož cílem je náprava systémového ohrožení finanční stability Unie, které je důsledkem nedostatku vlastních finančních prostředků dotyčné společnosti, nevztahuje (rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Dowling a další, C-41/15, EU:C:2016:836, bod 50). Soudní dvůr dodal, že ustanovení druhé směrnice 77/91 tedy nebrání takovému mimořádnému opatření týkajícímu se základního kapitálu akciové společnosti, jako je to, které za účelem prevence systémového rizika a zajištění finanční stability Unie vydaly vnitrostátní orgány ve stavu vážného narušení hospodářství a finančního systému členského státu bez schválení valné hromady této společnosti (viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Dowling a další, C-41/15, EU:C:2016:836, bod 51 a citovaná judikatura).

347 Tyto úvahy se obdobně použijí na postavení bývalých vlastníků kapitálových nástrojů banky, na níž se vztahuje postup řešení krize podle nařízení č. 806/2014, jako jsou žalobkyně.

348 Z výše uvedeného vyplývá, že postup řešení krize, který je zaveden nařízením č. 806/2014 a popsán v článku 18 tohoto nařízení, sleduje cíl obecného zájmu ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny, a sice cíl týkající se zajištění stability finančních trhů, kterým lze odůvodnit omezení práva být vyslechnut.

349 V projednávané věci je třeba uvést, že žalobkyně nezpochybňují, že postup řešení krize společnosti Banco Popular byl v souladu s cílem zajistit finanční stabilitu podle článku 14 nařízení č. 806/2014.

350 V tomto ohledu SRB v článku 4.4.2 programu řešení krize vysvětlil, že dospěl na základě různých skutečností k závěru, že postavení společnosti Banco Popular se vyznačuje stále narůstajícím rizikem významných nepříznivých dopadů na finanční stabilitu ve Španělsku. Mezi tyto skutečnosti patřily zaprvé velikost a význam společnosti Banco Popular, která představovala mateřskou společnost šesté bankovní skupiny ve Španělsku, její aktiva dosahovala celkové částky 147 miliard eur a Španělská banka ji v roce 2017 označila za systémově významnou instituci. SRB zejména uvedl, že společnost Banco Popular je jedním z hlavních účastníků trhu ve Španělsku s významným podílem na trhu v oblasti malých a středních podniků a že má poměrně vysoký podíl na trhu v oblasti vkladů (téměř 6 %) a značný počet neprofesionálních klientů (přibližně 1,4 milionu) na celém území Španělska. Zadruhé vzal SRB v úvahu povahu činnosti společnosti Banco Popular, která souvisí s činnostmi obchodních bank a zaměřuje se zvláště na nabídku financování, správu úspor a na poskytování služeb jednotlivcům, rodinám a podnikům (zejména malým

a středním podnikům). SRB byl toho názoru, že podobnost modelu podnikání společnosti Banco Popular a jiných španělských obchodních bank mohla posílit možnosti nepřímého šíření krize do těchto bank, jež mohly být vnímány v tom smyslu, že musí čelit týmž potížím.

351 Kromě toho je třeba uvést, že druhý cíl, který sleduje program řešení krize, a sice cíl zajistit kontinuitu zásadních funkcí společnosti Banco Popular, je rovněž součástí cíle obecného zájmu, jímž je ochrana stability finančních trhů.

352 V článku 2 odst. 1 bodě 35 směrnice 2014/59 jsou zásadní funkce instituce definovány jako „činnosti, služby nebo operace, jejichž přerušení by v jednom nebo více členských státech pravděpodobně vedlo k narušení služeb, jež mají zásadní význam pro reálnou ekonomiku, nebo k narušení finanční stability vzhledem k velikosti, podílu na trhu, vnější a vnitřní propojenosti, složitosti či přeshraniční činnosti instituce či skupiny, se zvláštním ohledem na nahraditelnost těchto činností, služeb či operací“.

353 Článek 6 odst. 1 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2016/778 ze dne 2. února 2016, kterým se doplňuje směrnice 2014/59/EU, pokud jde o okolnosti a podmínky, za nichž lze úplně nebo částečně odložit úhradu mimořádných následných příspěvků, o kritéria pro určení činností, služeb a operací v souvislosti se zásadními funkcemi a o kritéria pro určení oborů podnikání a souvisejících služeb v souvislosti s hlavními liniemi podnikání (Úř. věst. 2016, L 131, s. 41), stanoví v této souvislosti kritéria týkající se určení zásadních funkcí. Jedná se o funkci, kterou zajišťuje instituce pro třetí strany, jež nejsou přidruženy k instituci ani skupině, a jejíž náhlé narušení by pravděpodobně mělo podstatný negativní dopad na třetí strany, mělo by za následek šíření krize nebo narušení celkové důvěry účastníků trhu kvůli systémovému významu funkce pro třetí strany a systémovému významu instituce nebo skupiny při zajišťování dotyčné funkce.

354 Účel týkající se zajištění kontinuity zásadních funkcí subjektu dotčeného opatřením k řešení krize, který je stanoven v čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 806/2014, má tak zabránit přerušení těchto funkcí, jež by mohlo poškodit nejen daný trh, ale i finanční stabilitu Unie jako celku.

355 Vzhledem k tomu, že účelem opatření k řešení krize je uchovat nebo obnovit zdravou finanční situaci úvěrové instituce, zejména tím, že představuje alternativu k likvidaci této instituce, se tedy musí mít za to, že skutečně odpovídá cíli obecného zájmu, který uznává Unie (obdobně viz rozsudek ze dne 25. března 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, bod 108).

356 V tomto ohledu SRB v bodě 4.2 programu řešení krize uvedl, že řešení krize společnosti Banco Popular je nezbytné a přiměřené k dosažení zejména účelu, kterým je zajistit kontinuitu zásadních funkcí společnosti Banco Popular. SRB v článku 4.4 programu řešení krize určil tři zásadní funkce společnosti Banco Popular ve smyslu článku 6 nařízení v přenesené pravomoci 2016/778, a sice přijímání vkladů od domácností a nefinančních podniků, poskytování úvěrů malým a středním podnikům a hotovostní platební služby.

357 Žalobkyně nevznáší žádný argument, jímž by tato posouzení zpochybnily.

358 Z výše uvedeného vyplývá, že postup řešení krize společnosti Banco Popular sledoval cíl obecného zájmu ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny, a sice cíl týkající se zajištění stability finančních trhů, kterým lze odůvodnit omezení práva být vyslechnut.

359 Zadruhé obecný zájem Unie, zejména sledování cílů zachování stability finančních trhů a zajištění kontinuity zásadních funkcí společnosti Banco Popular, vyžaduje, aby po splnění podmínek stanovených v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 bylo opatření k řešení krize přijato co nejdříve.

360 V tomto ohledu z několika bodů odůvodnění nařízení č. 806/2014 vyplývá, že stane-li se opatření k řešení krize nezbytným, musí být přijato rychle. Jde konkrétně o body 26, 31 a 53 a zejména bod 56 odůvodnění tohoto nařízení, v němž se uvádí, že v zájmu minimalizace narušení finančního trhu a hospodářství by mělo řešení krize proběhnout během krátké doby.

361 Soudní dvůr měl za to, že cílem nařízení č. 806/2014 je v souladu s bodem 8 jeho odůvodnění zavést účinnější mechanismy řešení krize bank, které musí být základním nástrojem k tomu, aby se zabránilo škodám, jež vyplynuly ze selhání bank v minulosti, a že takový cíl přitom vyžaduje rychlé přijetí rozhodnutí, jak dokládají krátké lhůty stanovené v článku 18 uvedeného nařízení, aby nebyla ohrožena finanční stabilita (rozsudek ze dne 6. května 2021, ABLV Bank a další v. ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 55).

362 Článek 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 tak zejména stanoví, že pokud ECB dospěje k závěru, že subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, bezodkladně tento závěr sdělí Komisi a SRB. V odstavci 2 téhož článku je stanoveno, že pokud SRB provádí posouzení sám, uvědomí o tom bezodkladně ECB. Pokud jsou podmínky stanovené v odstavci 1 tohoto článku splněny, SRB přijme program řešení krize, který podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 neprodleně po jeho přijetí předá Komisi. Komise má poté lhůtu 24 hodin, v níž může program řešení krize potvrdit nebo proti němu vznést námitky.

363 Z toho vyplývá, že pokud subjekt splňuje podmínky pro přijetí opatření k řešení krize, tj. zaprvé, pokud je subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, zadruhé, pokud neexistuje jiná přiměřená vyhlídka na to, že by selhání subjektu v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru nebo orgánů dohledu, a zatřetí, pokud je řešení krize subjektu nezbytné ke splnění jednoho nebo několika účelů stanovených v článku 14 nařízení č. 806/2014, článek 18 téhož nařízení stanoví, že rozhodnutí musí být přijato během velmi krátké doby.

364 V projednávané věci bylo nutné, aby počínaje okamžikem, kdy ECB konstatovala, že je společnost Banco Popular v selhání nebo že je její selhání pravděpodobné, a kdy měl SRB za to, že byly splněny podmínky stanovené v článku 18 nařízení č. 806/2014, byl program řešení krize přijat co nejrychleji.

365 Toto rychlé přijetí rozhodnutí bylo odůvodněno nutností zajistit kontinuitu zásadních funkcí společnosti Banco Popular a zabránit významným nepříznivým dopadům postavení této společnosti na finanční trhy, zejména zabráněním šíření krize. V projednávané věci nastalo selhání společnosti Banco Popular během jednoho dne v daném týdnu, a proto bylo nezbytné dokončit postup a přijmout rozhodnutí tak, aby bylo přijato ještě před otevřením trhů dne 7. června 2017 ráno.

366 Jak zdůraznil generální advokát M. Campos Sánchez-Bordona v bodě 80 svého stanoviska ke spojeným věcem ABLV Bank a další v. ECB (C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:16), rychlost, s jakou musí tyto orgány a agentury Unie přijmout rozhodnutí, je nezbytná k tomu, aby zabránily nepříznivému dopadu řešení krize bankovní instituce na finanční trhy, a tato rychlost je ostatně de facto nutí, aby měly rozhodnutí „připravené“ před zahájením postupu, aby se využilo uzavření trhů s cennými papíry.

367 Rychlost přijetí rozhodnutí představovala tedy podmínku jeho účinnosti.

368 Soudní dvůr tak již rozhodl, že naléhavost vyžadující okamžité kroky příslušného orgánu odůvodňuje omezení práva být vyslechnut osob dotčených opatřeními přijatými v oblasti odpovědnosti za životní prostředí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. března 2010, ERG a další, C-379/08 a C-380/08, EU:C:2010:127, bod 67) a v oblasti zemědělství (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. června 2006, Dokter a další, C-28/05, EU:C:2006:408, bod 76).

369 Soudní dvůr navíc v oblasti opatření o zmrazení finančních prostředků rozhodl, že pokud jsou důvody vedoucí k prvotnímu zařazení jména osoby nebo subjektu na seznam osob, vůči nimž byla přijata omezující opatření, sděleny před tímto zařazením, může to zmařit účinnost opatření o zmrazení finančních prostředků a hospodářských zdrojů, kterou ukládá unijní právo. K dosažení cíle sledovaného použitelným nařízením musí takováto opatření, jak vyplývá z jejich povahy, využít efektu překvapení a musí být uplatněna s okamžitou účinností (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, body 338 až 340; ze dne 21. prosince 2011, Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, bod 61, a ze dne 12. února 2020, Amisi Kumba v. Rada, T-163/18, EU:T:2020:57, bod 51).

370 Z důvodů, které se rovněž týkají cíle sledovaného unijním právem a účinnosti jím stanovených opatření, nemají unijní orgány ani povinnost vyslechnout žalobkyně před prvotním zařazením jejich jmen na seznam osob, na něž se vztahují omezující opatření (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 341, a ze dne 25. dubna 2013, Gbagbo v. Rada, T-119/11, nezveřejněný, EU:T:2013:216, bod 103).

371 To platí tím spíše v případě, jako je projednávaný případ, kdy se omezení práva být vyslechnut netýká subjektu, na který se vztahuje postup řešení krize, a sice společnosti Banco Popular, ale žalobkyň jakožto držitelů kapitálových nástrojů této společnosti.

372 Je rovněž třeba uvést, že ESLP ve svém rozhodnutí ze dne 1. dubna 2004, Camberrow MM5 AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799), konstatoval, že banka v úpadku byla prodána jakožto činný podnik proto, aby bylo dosaženo rychlého a jistého uspokojení jejích věřitelů, kteří čekali na uspokojení svých pohledávek několik let, a aby bylo úpadkové řízení rychle završeno. Požadavek jednoduchosti a rychlosti postupu vedoucího k prodeji banky měl proto zásadní význam. Přestože zákon stanovil, že insolvenční soud je povinen vyslechnout všechny akcionáře a věřitele banky, způsobilo by to značné zpomalení řízení a potažmo další prodlení, pokud jde o platby dlužných částek věřitelům a o završení úpadkového řízení.

373 V rozsudku ze dne 24. listopadu 2005, Capital Bank AD v. Bulgarie (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999, bod 136), ESLP rozhodl, že v hospodářsky tak citlivé oblasti, jakou je stabilita bankovního systému, může v některých situacích vyvstat naléhavá potřeba jednat s větší měrou řádné péče a bez předchozího upozornění, s cílem zabránit nenapravitelným škodám ve vztahu k bance, jejím vkladatelům a dalším jejím věřitelům, jakož i ve vztahu k celému bankovnímu a finančnímu systému.

374 Dále skutečnost, že by program řešení krize mohl vést k zásahu do práva žalobkyň vlastnit majetek, nemůže odůvodnit povinnost přiznat jim právo na to, aby byly vyslechnuty před přijetím tohoto programu.

375 V této souvislosti již Tribunál zdůraznil v bodě 282 rozsudku ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další (T-680/13, EU:T:2018:486), že příslušné postupy musí dotčené osobě poskytovat vhodnou příležitost k vylíčení jejího případu příslušným orgánům. K ujištění se o dodržení tohoto požadavku, který je inherentním požadavkem článku 1 protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, je třeba posoudit použitelné postupy z obecného hlediska (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 368 a citovaná judikatura; ze dne 25. dubna 2013, Gbagbo v. Rada, T-119/11, nezveřejněný, EU:T:2013:216, bod 119, a rozsudek ESLP ze dne 20. července 2004, Bäck v. Finsko, CE:ECHR:2004:0720JUD003759897, bod 56). Uvedený požadavek tedy nelze vykládat v tom smyslu, že dotčená osoba musí mít za všech okolností možnost uplatnit své stanovisko u příslušných orgánů před přijetím opatření, která zasahují do jejího práva vlastnit majetek (v tomto smyslu viz ESLP, 19. září 2006, Maupas a další v. Francie, CE:ECHR:2006:0919JUD001384402, body 20 a 21).

376 Tribunál měl za to, že tak je tomu zejména v případě, kdy tak jako v projednávané věci dotčená opatření nepředstavují sankci a jsou součástí zvláště naléhavého kontextu. V tomto ohledu Tribunál poznamenal, že cílem bylo předejít bezprostřednímu nebezpečí kolapsu dotčených bank a zachovat tak stabilitu finančního systému jednoho z členských států, aby se zabránilo rozšíření nákazy do jiných členských států eurozóny. Zavedení postupu předchozí konzultace, v němž by mohly tisíce vkladatelů a akcionářů dotčených bank užitečně uplatnit své stanovisko před přijetím škodlivých ustanovení, by nevyhnutelně zpozdilo provádění opatření k zabránění takového kolapsu. To by představovalo značné riziko pro dosažení cíle zachování stability finančního systému tohoto členského státu a tím zabránění šíření nákazy do ostatních členských států eurozóny (viz rozsudek ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další, T-680/13, EU:T:2018:486, bod 282 a citovaná judikatura).

377 Toto posouzení potvrdil Soudní dvůr, který měl za to, že Tribunál správně opřel své úvahy o rozsudek ESLP ze dne 21. července 2016, Mamatas a další v. Řecko (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614), z něhož vyplývá, že požadavek, podle něhož každé omezení práva vlastnit majetek musí být stanoveno zákonem, nelze vykládat v tom smyslu, že dotyčné osoby měly být před přijetím tohoto zákona konzultovány, zejména kdyby takováto předchozí konzultace nevyhnutelně zpomalila uplatnění opatření určených k zabránění kolapsu dotčených bank (rozsudek ze dne 16. prosince 2020, Rada a další v. K. Chrysostomides & Co. a další, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P a C-604/18 P, EU:C:2020:1028, bod 159). Chrysostomides & Co. e.a., C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P et C-604/18 P, EU:C:2020:1028, bod 159).

378 Kromě toho je třeba mít za to, že nezbytnost rychlého jednání, při němž nejsou akcionáři ani věřitelé subjektu informováni o hrozícím postupu řešení krize, který se tohoto subjektu týká, má zabránit zhoršení postavení tohoto subjektu, jež by snížilo účinnost opatření k řešení krize. Pokud by totiž byli akcionáři nebo držitelé pohledávek dané banky informováni o tom, že tato banka by se mohla stát předmětem postupu řešení krize, což znamená, že je považována za subjekt, který je v selhání nebo jehož selhání je pravděpodobné, mohlo by je to podnítit k prodeji jejich cenných papírů na trzích a současně by to mohlo vést i k výraznému odlivu vkladů, což by mělo za následek zhoršení finanční situace banky a mohlo by to ztížit, či dokonce znemožnit přijetí řešení, jež by mohlo zabránit likvidaci dané banky.

379 Jak v této souvislosti vyplývá z bodu 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014, citovaném v bodě 187 výše, veškeré informace poskytnuté v souvislosti s rozhodnutím před jeho vydáním, ať již se jedná o to, zda jsou splněny podmínky zahájení řešení krize, či o použití konkrétního nástroje nebo opatření v rámci zvoleného postupu, mají dopad na veřejné a soukromé zájmy, jichž se dané kroky dotýkají.

380 Je třeba uvést, že žalobkyně v žalobě připouštějí, že pouhá informace, že SRB právě zkoumá, zda má uplatnit své pravomoci vůči určitému subjektu, by představovala událost významnou pro trh, která by vedla investory, věřitele a vkladatele k přijetí ochranných opatření, aby zabránili ztrátám.

381 Je tedy třeba mít za to, že vyslechnutí žalobkyní před přijetím programu řešení krize nebo před přijetím napadeného rozhodnutí by zásadně zpomalilo průběh postupu a tím by ohrozilo jak dosažení účelů opatření, tak jeho účinnost.

382 Žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že Komise a SRB zkoumaly případnou nezbytnost opatření k řešení krize po dobu několika týdnů před přijetím napadeného rozhodnutí, což Komisi poskytlo dostatek času k vyslechnutí žalobkyň.

383 Stačí konstatovat, že před 6. červnem 2017, kdy ECB konstatovala, že se společnost Banco Popular nacházela v situaci selhání či pravděpodobném selhání, a před rozhodnutím SRB provést postup řešení krize, bylo řešení krize společnosti Banco Popular pouhou možností. Žalobkyně kromě toho nevysvětlují, od jakého okamžiku měla Komise konzultovat držitele kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular, a je třeba zohlednit skutečnost, že jejich totožnost se mohla změnit, jelikož kapitálové nástroje jsou obchodovatelné na trzích.

384 Z toho zaprvé vyplývá, že předběžné vyslechnutí žalobkyň, během něhož by byly informovány o existenci případného opatření k řešení krize, by mohlo vést k riziku, že by jednaly na trhu způsobem, který by zhoršil finanční situaci společnosti Banco Popular. Takové vyslechnutí by mohlo rovněž snížit účinnost plánovaného opatření k řešení krize.

385 Dále vzhledem k naléhavosti přijetí programu řešení krize nebylo možné předem konzultovat žalobkyně, stejně jako ostatní akcionáře nebo držitele kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular, a to nejen z důvodu obtíží spojených s jejich identifikací, ale rovněž z důvodu nemožnosti účinně analyzovat jejich připomínky před přijetím programu řešení krize nebo napadeného rozhodnutí.

386 Ze všeho, co bylo uvedeno výše, vyplývá, že vyslechnutí žalobkyň před přijetím programu řešení krize nebo napadeného rozhodnutí by ohrozilo účely ochrany stability finančních trhů a kontinuity zásadních funkcí subjektu, jakož i požadavky kladené na rychlost a účinnost postupu řešení krize.

387 Nevyslechnutí žalobkyň v rámci postupu řešení krize společnosti Banco Popular proto představuje omezení práva být vyslechnut, které je odůvodněné a nezbytné, odpovídá cíli obecného zájmu a dodržuje zásadu proporcionality v souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny.

388 Šestý žalobní důvod tedy musí být zamítnut jako neopodstatněný.

K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práva vlastnit majetek

389 Žalobkyně tvrdí, že program řešení krize schválený napadeným rozhodnutím porušuje jejich právo vlastnit majetek zakotvené v čl. 17 odst. 1 Listiny. Tvrdí, že program řešení krize schválený napadeným rozhodnutím vyvlastnil jejich kapitálové nástroje. Odpisy kapitálových nástrojů, o nichž bylo rozhodnuto v programu řešení krize, představují protiprávní vyvlastnění, jež není v souladu s požadavky čl. 17 odst. 1 Listiny, jelikož nesplňuje podmínky „které stanoví zákon“ a nestanoví spravedlivou náhradu.

390 Článek 17 odst. 1 Listiny stanoví:

„Každý má právo vlastnit zákonně nabytý majetek, užívat jej, nakládat s ním a odkazovat jej. Nikdo nesmí být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu, v případech a za podmínek, které stanoví zákon, a při poskytnutí spravedlivé náhrady v přiměřené lhůtě. Užívání majetku může rovněž být upraveno zákonem v míře nezbytné z hlediska obecného zájmu.“

391 Podle ustálené judikatury právo vlastnit majetek, jež je zaručeno v čl. 17 odst. 1 Listiny, není absolutní výsadou a jeho výkon může být předmětem omezení odůvodněných cíli obecného zájmu, které Unie sleduje. Jak plyne z čl. 52 odst. 1 Listiny, lze tudíž využívání práva vlastnit majetek omezit za podmínky, že tato omezení skutečně odpovídají sledovaným cílům obecného zájmu a nepředstavují vzhledem ke sledovanému cíli nepřiměřený a neúnosný zásah do samotné podstaty takto zaručeného práva (viz rozsudek ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, body 69 a 70 a citovaná judikatura; rozsudky ze dne 16. července 2020, Adusbef a další, C-686/18, EU:C:2020:567, bod 85, a ze dne 23. května 2019, Steinhoff a další v. ECB, T-107/17, EU:T:2019:353, bod 100).

392 Z toho vyplývá, že právo vlastnit majetek není absolutním právem a že může být v souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny, citovaným v bodě 336 výše omezeno pod podmínkou, že jsou tyto meze stanoveny v platných předpisech a jsou nezbytné pro dosažení obecného cíle a tomuto cíli přiměřené.

393 Je třeba připomenout, že v článku 6 programu řešení krize SRB na základě článku 21 nařízení č. 806/2014 rozhodl o odpisu a konverzi kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular podle podmínek upřesněných v bodě 73 výše.

394 Kromě toho zaprvé z bodu 61 odůvodnění nařízení č. 806/2014 vyplývá, že omezení práv akcionářů a věřitelů by měla být v souladu se zásadami uvedenými v čl. 52 odst. 1 Listiny, a zadruhé z bodu 62 odůvodnění téhož nařízení vyplývá, že zásahy do majetkových práv by neměly být nepřiměřené.

395 Podle čl. 15 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014, který se týká obecných zásad řešení krize, nejprve nesou ztráty akcionáři instituce v režimu řešení krize.

396 V souvislosti s akcionáři bank Soudní dvůr v tomto ohledu rozhodl, že v souladu s obecnou úpravou postavení akcionářů akciových společností nesou tito v plném rozsahu riziko spojené se svými investicemi (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 73).

397 V oblasti státních podpor Soudní dvůr rozhodl, že vzhledem k tomu, že akcionáři odpovídají za dluhy banky do výše jejího základního kapitálu, nelze skutečnost, že body 40 až 46 sdělení Komise o použití pravidel pro poskytování státní podpory ve prospěch bank v souvislosti s finanční krizí od 1. srpna 2013 (dále jen „sdělení o bankovnictví“) (Úř. věst. 2013, C 216, s. 1) vyžadují, aby se

tito akcionáři v zájmu překonání nedostatku kapitálu banky podíleli před přiznáním státní podpory na absorpci ztrát banky ve stejném rozsahu jako v případě, že by taková státní podpora nebyla poskytnuta, považovat za zásah do jejich práva vlastnit majetek (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 74).

398 Obdobně je třeba mít za to, že rozhodnutí v rámci programu řešení krize o odpisech a konverzi kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular, jejichž majiteli byly žalobkyně, je důsledkem skutečnosti, že akcionáři subjektu musí nést rizika vlastní jejich investicím, jakož i skutečnosti, že vzhledem k tomu, že se na tento subjekt vztahuje opatření k řešení krize z důvodu jeho selhání, musí nést hospodářské důsledky, které z něj vyplývají.

399 Tribunál v tomto ohledu rozhodl, že opatření spočívající ve snížení jmenovité hodnoty akcií kyperské banky bylo přiměřené cíli sledovanému tímto opatřením. Uvedl přitom nejprve, že toto opatření mělo přispět k rekapitalizaci této banky a že toto opatření mohlo přispět k cíli zajištění stability kyperského finančního systému a eurozóny jako celku. Dále konstatoval, že uvedené opatření nepřekračovalo meze toho, co je k dosažení tohoto cíle přiměřené a nezbytné, neboť méně omezující alternativy buď nebyly realizovatelné, nebo by neumožňovaly dosáhnout očekávaných výsledků. Konečně měl za to, že rovněž vzhledem k významu sledovaného cíle dotyčné opatření nevytvářelo nepřiměřené nepříznivé následky. V tomto ohledu připomněl, že akcionáři banky přebírají v zásadě úplné riziko svých investic (rozsudek ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další, T-680/13, EU:T:2018:486, bod 330).

400 Za těchto okolností Tribunál rozhodl, že nelze mít za to, že snížení jmenovité hodnoty akcií této banky představuje nepřiměřený a nepřípustný zásah do samotné podstaty práva akcionářů na vlastnictví (rozsudek ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další, T-680/13, EU:T:2018:486, bod 331).

401 Dále je třeba připomenout, že z judikatury uvedené v bodě 343 výše vyplývá, že finanční služby mají pro unijní hospodářství zásadní význam a že existuje nebezpečí, že se selhání jedné či více bank rychle rozšíří i na další banky v dotyčném členském státě nebo v jiných členských státech.

402 Soudní dvůr již rozhodl, že s ohledem na cíl zajistit stabilitu bankovního systému v eurozóně a s přihlédnutím k bezprostřednímu riziku finančních ztrát, jimž by byli vystaveni vkladatelé dotčených bank, pokud by došlo k úpadku těchto bank, by určitá omezení práva vlastnit majetek mohla být odůvodněná (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 74).

403 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že ačkoli existuje jasný veřejný zájem na tom, aby v celé Unii byla zajištěna silná a důsledná ochrana investorů, tento zájem nemůže vždy převažovat nad obecným zájmem spočívajícím v zajištění stability finančního systému (rozsudky ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 91, a ze dne 8. listopadu 2016, Dowling a další, C-41/15, EU:C:2016:836, bod 54).

404 Přitom je třeba připomenout, že v článku 4.2 programu řešení krize se SRB domníval, že řešení krize je nezbytné a přiměřené cílům stanoveným v čl. 14 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 806/2014, kterými je zajistit kontinuitu zásadních funkcí a zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména zabráněním šíření krize, mimo jiné v rámci tržní infrastruktury, a udržením tržní disciplíny. Uvedl, že likvidace společnosti Banco Popular podle

běžného úpadkového řízení by neumožnila dosáhnout těchto cílů ve stejném rozsahu. V napadeném rozhodnutí Komise výslovně schválila důvody, které SRB uvedl k odůvodnění opatření k řešení krize ve veřejném zájmu.

405 Program řešení krize tak v rozsahu, v němž směřuje k zachování nebo obnovení finanční situace společnosti Banco Popular, zejména v rozsahu, v němž představoval alternativu k její likvidaci, odpovídal cíli obecného zájmu ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny, a sice zajištění stability finančních trhů.

406 Žalobkyně uvádějí, že nezpochybňují slučitelnost jednotného mechanismu pro řešení krizí, tak jak je stanoven nařízením č. 806/2014, s Listinou a připouštějí, že řešení krize banky v selhání v souladu s ustanoveními tohoto nařízení, jehož cílem je chránit stabilitu bankovní soustavy, sleduje legálně veřejný zájem.

407 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí o odpisech a konverzi kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular, které držely, je v rozporu s požadavky čl. 17 odst. 1 Listiny, jelikož nesplňuje zákonem stanovené podmínky. Program řešení krize a napadené rozhodnutí nedodržují obecné zásady unijního práva ani ustanovení nařízení č. 806/2014 z důvodů uvedených v jejich ostatních žalobních důvodech.

408 V tomto ohledu stačí konstatovat, že z analýzy ostatních žalobních důvodů vyplývá, že se Komise nedopustila zjevně nesprávného posouzení při použití ustanovení nařízení č. 806/2014 ani porušení obecných právních zásad.

409 Kromě toho je zaprvé třeba konstatovat, že žalobkyně ve svých ostatních žalobních důvodech nezpochybňují, že podmínky stanovené v článku 18 nařízení č. 806/2014, které odůvodňují přijetí programu řešení krize, byly splněny. Žalobkyně zadruhé nepředkládají konkrétní argumenty, jejichž cílem by bylo prokázat, že odpisy a konverze kapitálových nástrojů, o nichž rozhodl SRB, které představují opatření, jež by mohlo zasáhnout do jejich vlastnického práva, nejsou v souladu s ustanoveními článku 21 nařízení č. 806/2014, a že je tedy Komise neměla schválit.

410 Z toho vyplývá, že žalobkyně nevznesly žádný argument, jenž by mohl zpochybnit zaprvé skutečnost, že rozhodnutí SRB o odpisech a konverzi kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular bylo v souladu s podmínkami stanovenými v nařízení č. 806/2014, a zadruhé skutečnost, že toto rozhodnutí bylo nezbytné k dosažení obecného cíle, který může odůvodnit omezení práva vlastnit majetek.

411 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že program řešení krize a napadené rozhodnutí porušují čl. 17 odst. 1 Listiny v rozsahu, v němž nestanoví, že by jim měla být přiznána náhrada škody.

412 Je třeba uvést, že čl. 15 odst. 1 písm. g) nařízení č. 806/2014 stanoví, že žádnému věřiteli nevzniknou větší ztráty, než jaké by mu vznikly, pokud by subjekt podléhající postupu řešení krize byl likvidován v běžném úpadkovém řízení.

413 Článek 20 odst. 16 nařízení č. 806/2014 stanoví, že aby se vyhodnotilo, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by instituce v režimu řešení krize vstoupila do běžného úpadkového řízení, po řešení krize se provede ocenění. Podle čl. 20 odst. 17 nařízení č. 806/2014 toto ocenění určí, zda existuje rozdíl mezi zacházením, jehož by se dostalo

akcionářům a věřitelům, pokud by daná instituce vstoupila do běžného úpadkového řízení v okamžiku přijetí rozhodnutí o opatření k řešení krize, a skutečným zacházením, kterého se akcionářům a věřitelům dostalo v rámci řešení krize.

414 Pokud se při tomto ocenění prokáže, že akcionáři nebo věřitelé utrpěli v rámci řešení krize větší ztráty, než by utrpěli při likvidaci v běžném úpadkovém řízení, SRB jim může na základě čl. 76 odst. 1 nařízení č. 806/2014 vyplatit odškodnění z Jednotného fondu pro řešení krizí.

415 Z toho vyplývá, že nařízení č. 806/2014 zavádí mechanismus, jehož cílem je zaručit akcionářům nebo věřitelům subjektu podléhajícího řešení krize spravedlivou náhradu v souladu s požadavky čl. 17 odst. 1 Listiny.

416 Kromě toho na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, skutečnost, že ke dni přijetí programu řešení krize neobdržely náhradu, nestačí k prokázání porušení jejich práva vlastnit majetek, jelikož čl. 17 odst. 1 Listiny nestanoví vyplacení náhrady souběžně s omezením práva vlastnit majetek, ale její vyplacení v přiměřené lhůtě.

417 Kromě toho, pokud jde o argumenty žalobkyň směřující ke zpochybnění ocenění 3, které byly vzneseny v replice a týkají se nedostatečné nezávislosti společnosti Deloitte a porušení jejich práva na přístup ke spisu, stačí konstatovat, že jsou irelevantní. Tyto argumenty se totiž týkají ocenění 3 provedeného po přijetí napadeného rozhodnutí a odlišného postupu, takže nemohou zpochybnit legalitu napadeného rozhodnutí.

418 Zatřetí žalobkyně v replice tvrdí, že náhrada škody určená na základě rozdílného zacházení s věřiteli v rámci opatření k řešení krize a v rámci běžného úpadkového řízení nepředstavuje spravedlivou náhradu ve smyslu čl. 17 odst. 1 Listiny. Tvrdí, že kdyby Komise dodržela unijní právo, napadené rozhodnutí by nebylo přijato nebo by byl program řešení krize odlišný, a proto zaplacení odškodnění na základě čl. 76 odst. 1 nařízení č. 806/2014 nepředstavuje spravedlivou náhradu. Skutečné odškodnění žalobkyň by mělo být určeno na základě správného srovnávacího scénáře, kterým je nepřijetí programu řešení krize s následným soukromoprávním řešením, nebo podpůrně řešení krize založené na správném ocenění společnosti Banco Popular.

419 Je třeba připomenout, že zásada uvedená v čl. 15 odst. 1 písm. g) nařízení č. 806/2014, podle níž se žádnému věřiteli nesmí dostat horšího zacházení, má za cíl zajistit, aby v případě, že by zásah do práva žalobkyň vlastnit majetek, který vyplývá z programu řešení krize, byl větší než zásah, jenž by utrpěly, kdyby byla společnost Banco Popular v likvidaci na základě běžného úpadkového řízení, měly by nárok na náhradu škody.

420 V projednávaném případě přitom SRB v rámci programu řešení krize konstatoval, že podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 byly splněny, a sice že společnost Banco Popular se nacházela v selhání či její selhání bylo pravděpodobné, že žádné jiné opatření orgánů dohledu nebo opatření soukromého sektoru by nemohlo zabránit jejímu selhání vzhledem k požadovaným lhůtám a opatření k řešení krize je nezbytné ve veřejném zájmu. Je třeba připomenout, že žalobkyně nezpochybňují, že tyto podmínky byly v projednávaném případě splněny.

421 Z toho vyplývá, že v případě, že by program řešení krize nebyl přijat, spočívala alternativa v likvidaci společnosti Banco Popular podle postupu běžného úpadkového řízení, což žalobkyně připustily na jednání.

422 Navíc z analýzy třetího žalobního důvodu vyplývá, že srovnávací scénář uplatněný žalobkyněmi a obsažený v jejich doplňujícím znaleckém posudku, který spočívá v nepřijetí řešení krize společnosti Banco Popular s následovným soukromým řešením, není relevantní.

423 Kromě toho na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, hodnota jejich investice nesmí být vypočtena s ohledem na situaci před přijetím programu řešení krize, ale odpovídá situaci, kdy by nebyl přijat program řešení krize, tedy likvidaci společnosti Banco Popular podle běžného úpadkového řízení.

424 V tomto ohledu v oblasti státních podpor Soudní dvůr rozhodl, že ztráty akcionářů bank v obtížích budou v každém případě stejně rozsáhlé bez ohledu na to, zda vznikly následkem rozsudku o prohlášení konkurzu z důvodu neposkytnutí státní podpory anebo následkem postupu při poskytování takové podpory podmíněné tím, aby nejprve došlo ke sdílení nákladů (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 75).

425 Soudní dvůr uvedl, že v bodě 46 sdělení o bankovnictví se stanoví, že „by měla být dodržena zásada ‚žádný věřitel nesmí být v nevýhodnějším postavení' “ a že „[p]odřízení věřitelé by tak v ekonomickém vyjádření neměli dostat méně, než kolik by byla hodnota jejich nástroje, kdyby nebyla poskytnuta státní podpora“ (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 77).

426 Podle Soudního dvora z tohoto bodu plyne, že opatření ke sdílení nákladů, jimiž je podmíněno poskytnutí státní podpory ve prospěch ztrátové banky, nemohou představovat zásah do práva na vlastnictví podřízených věřitelů, který by tito věřitelé v případě neposkytnutí takové podpory neutrpěli v následném insolvenčním řízení. Za těchto podmínek nelze s úspěchem tvrdit, že taková opatření ke sdílení nákladů, jako jsou opatření stanovená sdělením o bankovnictví, představují zásah do práva akcionářů a podřízených věřitelů na vlastnictví (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, body 78 a 79).

427 Navíc, v případě cenného papíru se výše splatné náhrady posuzuje ve vztahu ke skutečné tržní hodnotě tohoto cenného papíru v okamžiku přijetí sporné právní úpravy, a nikoli ve vztahu k jeho jmenovité hodnotě nebo k částce, kterou jeho držitel doufal, že získá v době jeho nabytí (viz rozsudek ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další, T-680/13, EU:T:2018:486, bod 314 a citovaná judikatura).

428 Obdobně je tedy třeba se domnívat, že použití v projednávaném případě zásady, podle níž se žádný věřitel nesmí dostat do méně výhodného postavení, stanovené v čl. 15 odst. 1 písm. g) nařízení č. 806/2014, zaručuje žalobkyním spravedlivou náhradu v souladu s požadavky čl. 17 odst. 1 Listiny.

429 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že zaprvé se společnost Banco Popular nacházela v situaci selhání či pravděpodobného selhání a neexistovala alternativní opatření, která by mohla této situaci zabránit, zadruhé by společnost Banco Popular byla v případě neřešení krize předmětem běžného úpadkového řízení a zatřetí akcionáři společnosti Banco Popular museli nést riziko svých investic a nařízení č. 806/2014 stanoví případné vyplacení náhrady na základě zásady, podle níž se žádný věřitel nesmí dostat do méně výhodného postavení. Je tedy třeba dospět k závěru, že rozhodnutí o odpisu a konverzi kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular v programu řešení krize nepředstavuje nepřiměřený a nepřípustný zásah do samotné podstaty práva žalobkyň vlastnit majetek, ale že musí být považováno za odůvodněné a přiměřené omezení jejich práva vlastnit majetek, v souladu s ustanoveními čl. 17 odst. 1 a čl. 52 odst. 1 Listiny.

430 Kromě toho je třeba uvést, že žalobkyně tvrdí, že zacházení v rámci běžného úpadkového řízení je správným kritériem pro určení náhrady, pokud bylo řešení krize banky provedeno legálně. Tvrdí, že vzhledem k tomu, že v projednávané věci nebyl program řešení krize v souladu s ustanoveními nařízení č. 806/2014, náhrada škody, jež jim náleží, by měla být založena na situaci, ve které by se nacházely bez přijetí protiprávních aktů.

431 Je třeba konstatovat, že taková argumentace nesměřuje k prokázání porušení práva vlastnit majetek, ale ve skutečnosti představuje uplatnění nároku na náhradu škody vzniklé z důvodu protiprávnosti, které se dopustil unijní orgán, jenž je možné přiznat v rámci žaloby na náhradu škody.

432 Pátý žalobní důvod musí být tudíž zamítnut.

K návrhům na organizační procesních opatření

433 Žalobkyně v žalobě předkládají návrhy na organizační procesní opatření směřující k tomu, aby Tribunál nařídil Komisi, SRB a ECB předložit určité dokumenty.

434 Je třeba uvést, že Tribunál usnesením o provedení důkazů ze dne 21. května 2021 přijatým na základě čl. 91 písm. b), čl. 92 odst. 3 a článku 103 jednacího řádu nařídil Komisi a SRB, aby předložili určité dokumenty uvedené v bodě 93 výše. Usnesením ze dne 16. června 2021 Tribunál rozhodl, že důvěrná znění dokumentů, jež Komise a SRB předložili, nejsou pro vyřešení projednávaného sporu relevantní. Naproti tomu dopis ze dne 6. června 2017, který společnost Banco Popular zaslala ECB, byl vyjma své přílohy oznámen ostatním účastníkům řízení.

435 Pokud jde o návrhy na organizační procesní opatření nebo důkazní opatření předložené účastníkem sporu, je třeba připomenout, že jedině Tribunál je oprávněn posoudit, zda je případně nezbytné doplnit poznatky, které má k dispozici o věcech, jež mu jsou předloženy. (viz rozsudek ze dne 26. ledna 2017, Mamoli Robinetteria v. Komise, C-619/13 P, EU:C:2017:50, bod 117 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 12. listopadu 2020, Fleig v. ESVČ, C-446/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:918, bod 53).

436 Je třeba uvést, že v projednávané věci postačují důkazy obsažené ve spisu i vysvětlení poskytnutá na jednání k tomu, aby Tribunál mohl vynést rozsudek, jelikož může užitečně rozhodnout na základě návrhových žádání, žalobních důvodů a argumentů rozvinutých v průběhu řízení a s ohledem na dokumenty předložené účastníky.

437 Z toho vyplývá, že návrhy žalobkyň na organizační procesní opatření musí být zamítnuty.

438 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že žaloba musí být zamítnuta v plném rozsahu, aniž by bylo nutné rozhodnout o přípustnosti bodu návrhových žádání žalobkyň, vzneseného podpůrně, který směřuje ke zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí.

K nákladům řízení

439 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, jenž měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměly ve věci úspěch a Komise a společnost Banco Santander požadovaly náhradu nákladů řízení, je důvodné rozhodnout, že žalobkyně ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí a společností Banco Santander.

440 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Podle čl. 1 odst. 2 písm. f) jednacího řádu se „orgány“ rozumějí orgány Unie uvedené v čl. 13 odst. 1 SEU, jakož i instituce nebo jiné subjekty, které jsou založeny Smlouvami nebo aktem přijatým k jejich provedení a mohou být účastníky řízení před Tribunálem. Podle čl. 42 odst. 1 nařízení č. 806/2014 je SRB agenturou Unie. SRB tedy ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) **Žaloba se zamítá.**

2) **Společnosti Algebris (UK) Ltd a Anchorage Capital Group LLC ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí a společností Banco Santander, SA.**

3) **Jednotný výbor pro řešení krizí (SRB) ponese vlastní náklady řízení.**

Van der Woude Jaeger Kreuschitz

De Baere Steinfatt

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 1. června 2022.

Podpisy.

Obsah

Právní rámec 2

Skutečnosti předcházející sporu a skutkové okolnosti po podání žaloby 5

K postavení společnosti Banco Popular před přijetím programu řešení krize 6

K dalším skutečnostem předcházejícím přijetí programu řešení krize 8

K programu řešení krize společnosti Banco Popular ze dne 7. června 2017 11

Ke skutečnostem po přijetí rozhodnutí o řešení krize 12

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení 13

Právní otázky 14

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z toho, že Komise nezkoumala program řešení krize před jeho schválením 16

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění 20

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti zachovávat profesní tajemství a porušení povinnosti řádné správy 22

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu ze zjevně nesprávných posouzení při použití článků 14, 18, 20 až 22 a 24 nařízení č. 806/2014 29

K první výtce týkající se spolehlivosti ocenění 2 a jeho prozatímní povahy 30

Ke druhé výtce, týkající se úprav provedených společností Deloitte 32

Ke třetí výtce týkající se rozpětí použitého v ocenění 2 39

K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva být vyslechnut 41

K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práva vlastnit majetek 50

K návrhům na organizační procesních opatření 55

K nákladům řízení 56